A KÁRPÁTOKTUL LE AZ AL-DUNÁIG
EGY BŐSZ ÜVÖLTÉS, EGY VAD ZIVATAR!
SZÉTSZÓRT HAJÁVAL, VÉRES HOMLOKÁVAL
ÁLL A VIHARBAN MAGA A MAGYAR.
(Petőfi)

TESTVÉR! OLVASD A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

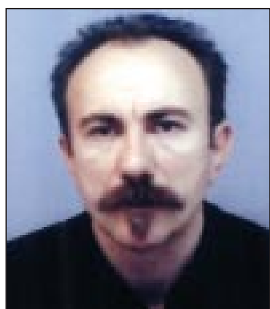

SZITTYAKÜRT

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM LAPJA

45. ÉVFOLYAM 5. SZÁM | 2006. SZEPTEMBER–OKTÓBER | ÁRA: 3,50 US dollár – Mo. 200 Ft

Dobszay Károly

QUO VADIS HUNGARIA?

2006. szeptember 17-én délután kirobbant a botrány. Méghozzá világra szóló. Gyurcsány Ferenc, Magyarország „demokratikusan" megválasztott miniszterelnöke – egy előkerült hangszalag tanúsága szerint – beismerte, hogy éveken át tudatosan hazudtak, és hogy csak hazugságokkal és különböző trükkökkel sikerült nekik megnyerni a legutóbbi választásokat. Továbbá, hogy mindent elcsesztek (ő nem így fogalmazott!) és az utóbbi négy évben nem csináltak semmit. Mindezt a magyar nyelv jól ismert cifrázásával még május végén közölte egy Balatonöszödön megtartott megbeszélésen, az MSZP-frakció 190 tagjának jelenlétében.

Ezek voltak beszédének azon kiemelt részletei, amelyek lázba hozták az országot.

Rögtön álljunk meg egy pillanatra. Aki nem vak és süket, az már régóta tudja, hogy a kommunistákból átvedlett szocialisták, karöltve koalíciós partnerükkel, a nyíltan magyarellenes és izraeli illetőségű szabaddemokratákkal hazudnak mint a vízfolyás. Ahogy Gyurcsány mondta: reggel, délben és este, de szerintünk még álmukban is, mert ez a lényük. Az egész létezésük hazugságokra alapul. Ezt minden közepes intelligenciával rendelkező embernek tudni illene, mert ezt nem meglátni és felismerni, már szellemi korlátoltság szükségeltetik.

Persze nagyon sokan gondolták, hogy ez így van, de valahogy még önmaguknak sem merték beismerni, mert egyszerűen szinte lehetetlen elfogadni, hogy ilyesmi egyáltalán lehetséges legyen. Pedig lehetséges.

A Gyurcsány-beszéd egyik fő mondanivalója – amit annak nyelvezete is egyértelműen alátámaszt –, hogy **Magyarországot jelenleg az alvilág kormányozza.** Egy bűnszövetkezet, amely előre kitervelt szándékkal félrevezeti a társadalmat, hogy hatalmát megtarthassa. Ennek érdekében lop, csal, hazudik, hamisít, ha kell és még ki tudja, hogy mi mindenre nem képes. Ha van egy jogállamban a köztörvényes bűntényre elrettentő példa, akkor ez az. Ez már maga a mocsár. Ennél mélyebbre politikai párt és annak képviselői nem süllyedhetnek. Gondolnánk.

Mivel azonban Gyurcsány Ferenc az ominózus beismerő vallomás nyilvánosságra kerülése után két héttel még mindig hivatalában van, további égető kérdések is felmerülnek.

Az elsikkasztott rendszerváltási alkalom után 16 évvel adódik egy ritka történelmi alkalom, hogy az ország végre megszabadulhasson kifosztóitól és akkor kiderül még valami, ami az igazi botránykő. Kiderül, hogy **Magyarországon a zsebtolvajok koalíciójának tulajdonképpen nincs ellenzéke**. Mert a magát a nemzeti elkötelezettség képviselőjeként aposztrofáló és természetesen szintén hazudozó Fidesz és vezetője Orbán Viktor ahelyett, hogy élére állna a jogos és ritkán tapasztalható népharagnak, most bújik, mellébeszél, és tulajdonképpen tovább falaz egy politikai hullának. Sőt néhány nappal később már velük együtt követel szigorú büntetést azokra, akikből végre szeptember 18-án éjjel kitört a több éves vagy évtizedes elfojtott keserűség. A magyar országgyűlés egyhangúlag hitet tesz az erőszak ellen és a demokratikus keretek betartását kéri mindenkitől.

És nem szakad le az ég, nem áradnak ki a folyók, és nem nyílik meg a föld demokratikus honatyáink alatt.

Magyarország ma a tolvajok köztársasága és a politikai bűnözők paradicsoma. Minél többet lop, csal, hazudik valaki – és a tetejébe még be is ismeri – annál népszerűbb lesz.

Mindez azonban nem új a nap alatt és nem is magyar találmány, hanem a legjobb társadalmi rendszernek beállított demokrácia velejárója, sőt alappillére. A demokrácia ugyanis nem más, mint a hazugság maga, a legnagyobb hazugsággyár, amely elhiteti az emberekkel, hogy az történik, amit ők akarnak. A demokráciák egész története maga a hazugság története.

Mert mit kaptunk mi magyarok eddig a demokráciától? Trianont 1920-ban, szőnyegbombázást 1944-45-ben, az 1956-os forradalmunk cserbenhagyását, elárulását, na meg a legutóbbi években olyan nagyszerű embereket, mint Antall József, Gönz Árpád, Horn Gyula, Demszky Gábor, Pető Iván, Soros György meg Kertész Imre, és a tetejébe EU-rabszolgaságot.

Gyurcsány Ferenc nem más, mint egy kisstílű zsebmetsző ebben a nagy demokratikus kavalkádban, aki most történetesen lebukott. Egyelőre minden következmény nélkül, ami szintén a demokrácia áldásai közé tartozik.

George W. Bush vagy Tony Blair nem csak saját népüknek, hanem az egész világnak a szemébe hazudnak évek óta, sőt ezekre a hazugságokra hivatkozva ki tudja már hány százezer ártatlan embert lemészároltattak a világ különböző helyein és mégis hivatalukban maradhattak. De jó példa a világ demokratikus mintaállamának kikiáltott, de a valóságban inkább a világ szégyenének nevezhető Izrael is, élén egy olyan köztörvényes bűnöző államfővel, aki ellen most nemi erőszak miatt folyik vizsgálat, a hivatalban lévő kormányfő pedig csak sikkasztás miatt került reflektorfénybe. Tehát van bőven kitől tanulni.

Gyurcsány esete mégis egyedi világviszonylatban. Rajta kívül ezt még senki nem ismerte el, főleg úgy, hogy ez a beismerés aztán nyilvánosságra is került.

Egy szó mint száz, **aki a jelenlegi helyzetben a demokratikus szabályok betartásáról brekeg, az vagy elmebeteg, vagy pedig maga is szem a láncban.** Magyarország megtisztulásához csak egyetlen út vezet. Nem csak Gyurcsánynak kell távoznia, hanem mindent és mindenkit el kell takarítani az útból, aki itt az utóbbi 16 év rendszerváltó cirkuszában fellépett, akár balról, akár pedig jobbról határozta is meg magát. Ugyanúgy cselekvő tagja volt a nagy demokratikus tolvajlásnak. Ki kicsi- ▶

▶ ben, ki pedig nagyban, ki-ki tehetsége és lehetőségei szerint. Ahogy ez a demokráciában már lenni szokott.

Most napok óta köztörvényes bűncselekmények elkövetőiként keresi a rendőrség azokat a fiatalokat, akik legalább megmutatták az elnyomó hatalomnak, hogy van még magyar virtus, miközben az országot egy köztörvényes bűnöző banda irányítja az egész politikai alvilág asszisztálásával.

És a liberálbolsevista sajtó jól ismert útonállói hazudnak tovább, mint a vízfolyás. Reggel, délben és este.

És természetesen megszólalnak a mérvadó demokrata személyiségek. Konrád György, aki maga a megtestesült demokrácia – anyai és apai ágon – szokásához híven a német sajtónak nyilatkozik és azon kesereg, hogy Magyarországon antiszemita csőcselék randalírozik. Ezzel a kijelentésével Konrád György akaratlanul is kimondja az igazságot, amit még a tüntetők nagy része sem sejt, mégpedig, hogy ami ellen most utcára mennek, az nem más, mint a zsidó gyökerű, zsidó szellemiségű és zsidó érdekeket képviselő országhódító siserehad gátlástalan tobzódása.

A Kossuth-téren naponta több ezres, sőt néha több tízezres tömeg gyűlik össze, követelve a kormány és főleg Gyurcsány lemondását. És nincs senki, aki valódi irányt adna ennek a megmozdulásnak. Ehelyett hétpróbás szélhámosok bújnak elő rejtekhelyeikből és semmitmondó szónoklataikkal próbálják elaltatni a jogosan felháborodott embereket. Naponta olyan jól ismert „nemzetmentők” tartanak beszédeket, mint Kerényi Imre, aki a kilencvenes években még a hírhedt Demokratikus Charta nevű szélsőséges zsidó bűnszövetkezet kötelékében hadakozott a gyűlölet ellen. De előjöttek az újdonsült „népvezérek” is, néhány nap alatt több tucatra való új pártot, mozgalmat, szervezetet alakítva, hogy az ember már azt sem tudja, hogy fiú-e vagy lány. Természetesen mindez a demokratikus játékszabályok szigorú betartásával. Különben semmi említésre méltó nem történik.

Mert ez a néhány nap még valami fontosat megmutatott. **Azon túl, hogy parlamenti ellenzék a gyakorlatban nem létezik, nem létezik komolynak nevezhető parlamenten kívüli ellenzék sem.** Jelenleg Magyarországon nincs valódi jobboldal, csak ezernyi apró akarnok próbálja sütögetni a saját pecsenyéjét, akik annyira korlátoltak, hogy talán még maguk is elhiszik, hogy van valami hatásuk az események alakulására. A valóságban csak egy napok óta tartó komédia nevetséges figurái, akik azt próbálják elhitetni, hogy itt valami forradalom van kitörőben.

Ugyan, ugyan barátaim, ébredjünk már végre ebből a csipkerózsika álomból. Egy ilyen horderejű botrány kapcsán minimum százezreknek kellene kimenni az utcákra. Ekkora tömeg, mint ami most összeverődik, hogy kierőszakolja a változásokat, még egy jól sikerült buzifesztiválra is összejön.

Hol vannak a nagy önjelölt honmentők ilyenkor? Hol van most a különben minden lében kanálnak látszani akaró Jobbik? És főleg hol van a MIÉP? Ja, hogy ők sem képesek még ilyen helyzetben sem néhány száz embernél többet maguk mögé állítani és mozgósítani? És ezért vajon ki a felelős? A MIÉP 13 év pártépítés után még annyi embert sem tud felvonultatni, mint az ezerszer elátkozott Adolf Hitler az első nagygyűlése után. Talán nem járunk messze az igazságtól – és ezt a nép ösztönösen meg is érzi –, ha megállapítjuk, hogy ezért a helyzetért kimondottan a látszat-jobboldal beképzelt, önimádó, de a valóságban tudatlan, hozzá nem értő politikai impotens vezetőit terheli a felelősség, akik mindent megtettek belső marakodásokkal azért, hogy tagságukat elüldözzék, szavazó tömegeiket pedig átpasszolják egy olyan másik szélhámos demokratának és zsidó vezérkarának, akik nemzeti színekbe burkolóznak, de közben egy tömeggyilkos izraeli párt testvérpártjaként határozzák meg magukat.

A mindig bombasztikus leleplezésekkel és tanácsokkal előálló Csurka István most saját eddigi teljesítményét is felülmúlva Gyurcsányt nemes egyszerűséggel Szálasi Ferenchez hasonlítja a Magyar Fórum hasábjain. Nem Kun Bélához, nem Rákosi Mátyáshoz, nem Bush-hoz, nem Tony Blair-hez, nem Kacav-hoz és nem Olmert-hoz, hanem Szálasi Ferenchez. Mi ez, ha nem az elmebetegség megcáfolhatatlan tünete?

Talán jó lenne ennek a levitézlett társaságnak végre magára nézve is megfogadni Gyurcsány tanácsát és hazamenni, nagyon sok (itt ő szintén másképpen fogalmazott) bort inni, utána néhány napot aludni és felébredve elgondolkodni a dolgokon. De a legjobb lenne nekik végleg eltűnni a porondról, mivel idejük lejárt.

Az egyetlen pozitív, valóban hősi jelenség ebben az egész kavalkádban, hogy akadt legalább néhány száz bátor fiatal, akik megostromolták a hazugság egyik legfőbb gócpontjának számító magyarnak hazudott TV székházát és végre megtisztították Budapestet – ha csak átmeneti időre is – a tömeggyilkos szovjet rendszer dicsőségét hirdető emlékmű szégyenétől. Tőlük persze most szintén minden magára valamit is adó demokrata elhatárolódik a demokrácia újabb dicsőségére.

Történik mindez az 1956-os valódi forradalom és szabadságharc 50. évfordulójának előestéjén. Ha október 23-án még mindig ez a bűnszövetkezet lesz hatalmon, örök szégyenfolt marad a magyarság homlokán.

Mert ez azt jelenti, hogy a vezetésre hivatott magyar értelmiség el van rothadva.

Ebből a helyzetből csak egy kiút létezik. Meg kell végre teremteni a lehetőségét annak, hogy az új magyar érzelmű generációból felnőhessen egy egészséges, erkölcsös, gerinces és tudással rendelkező hungarista elkötelezettségű értelmiség, amely a nemzet vezetésére méltó lesz.

Amíg ez meg nem történik, addig csak akkor lesz újra forradalom Magyarországon, ha Budapest 1944-45-ös hős védői és az ötvenhatos hősök, a pesti srácok, sírjaikból kikelnek és világgá zavarják végre a nemzet testén élősködő parazitákat. Gyurcsánytól kezdve Kunce-ig, Orbántól Dávid Ibolyáig.

Különben marad minden a régiben.

2006. szeptember 30.

Marschalkó Lajos:

ÚJ BIBLIÁT!

Szentírás lett itt Nyugaton a csekkönyv,
Szakállas Marxok írtak Bibliát,
De Sináj hegyén csipkebokor gyúlt ki
S szólította az embernek fiát:

Össze kell törni mind e kőtáblákat,
Át kell írni az öreg Bibliát,
Különbet írt, mint Máté az apostol
Vérével annyi sok magyar diák.

Az Új Heródes hiába parancsolt,
Hiába küldött gyilkos sereget,
Bégő bárányként nem akartak halni
E csillag-lelkű magyar gyerekek.

Itt Nyugaton csak tehetetlen álltak,
a katonák s a sápadt férfiak...
Harcolni, halni senki sem akart itt
E vérző, árva gyerekek miatt!

Bábel mocsarán lángolt a neon-fény,
Kamasz-lányt ölelt a kölyök kamasz,
S túl hőshalált halt egy kis iskolás lány,
hogy fénybe gyúljon a magyar tavasz.

Itt elvet árult néptribun, s a kalmár
A templom előtt mérte aranyát...
S ott, szabadságért szent halálba küldték
Fiaikat az édesanyák!

És meghaltak a tíz éves kis hősök,
Niobe még se siratta fiát,
Itt szét kell zúzni mind a kőtáblákat,
Át kell írni az öreg Bibliát.

Hősi temető van-e a világon,
Hol együtt nyugszik kétszáz kisgyerek?
S a hant alól is azt sikoltja vérük:
Segítsetek, ti népek emberek!

Fáklyát gyújtott a kislány öntestéből
Jézus! Az égből Te láttad magad,
Száz kis Szent György és ezer kicsi Janne d'Arc
Halt ott érted a romfalak alatt.

Nyugat-Pilátus hókezeit mosta,
A farizeus rádión beszélt,
S kétszáz gyerekhős szállt a temetőbe,
Szabadság ura... mert csak érted élt.

Szabadságot! – így üvöltött a börze,
Míg kavargott a véres vad tusa,
De szabadságért egyedül veszett el,
Magyarország, – a népek Krisztusa.

Ám föld alól és temető árkából
Felsírnak halott magyar gyerekek,
Kis csontkezük a dúlt égre dörömböl:
Áruló Nyugat – százszor jaj neked!

Kialszik fényed szabadság Júdása,
Összedőlsz gyáva nyomorult világ,
S szét fogjuk zúzni minden kőtábládat,
Át fogjuk írni minden Bibliád.

1956 november 4.

Így jártak 1956-ban, akik a népre lőttek!

Major Tibor

Október 23. A nemzeti felkelés dicsősége

Az Úr *1956. esztendejének október 23-ján,* ötven esztendővel ezelőtt kezdődő minden képzeletet felülmúló bátorság, amellyel a magyar nép a szovjet rabiga ellen felkelt, elementáris erővel rázta meg a világot. Volt a kommunizmus elleni harcokban valami a keresztes háborúk szent hitéből, Szent Lajos gyermekhadseregéből, valami a transzcendens megszállottságból, valami a csodálatos idealizmusból. Aki ott küzdött e napokban, csak az érezhette a titokzatos értelem fölötti hatalom mágikus jelenlétét. Az eggyé forrasztó szent erőt, amiről csak a legmélyebb órán dereng fel valami a lélekben. Hitet teszek a Nemzet Géniusza előtt, imát mondva: *„A Haza szolgálatában meghalni lehet, de elfáradni soha!"*

Egy, a szabadságát és függetlenségét mindennél többre tartó nép politikai intuíciója, egy ezer esztendős előörsállásban kifinomult éleslátás és sok-sok keserű évszázados tapasztalata adta nemzetünknek azt a képességét, hogy a nagy világomlások veszélyeit minden más népnél korábban érezze meg és jelezze.

Az 1956-os magyar szabadságharc szolgáltatta a második világháború óta a legnagyobb európai példát, amennyiben cselekvően megmutatta a világnak, hogy az európai élet magvában van egy réteg, egy határ, amelyet idegen hatalomnak nem szabad átlépnie sem a népeknél, sem az egyéneknél, ha nem akar hallatlanul szenvedélyes védekező erőket kirobbantani. A magyar nemzet elsőnek döntötte meg belülről és önerejéből a kommunista zsarnokságot. A XX. század egyedülálló csodája ez!

A magyar nemzet szabadságharca visszavonhatatlan nyíltsággal fejezte ki eszmeiségében, hogy 1945-ben a világtörténelem leggyalázatosabb árulása történt, amikor a nyugati imperializmus és a keleti kommunizmus közösen döntött a jövő világrendje felett, anélkül, hogy az érintett nemzeti tömegeket népszavazás útján meghallgatták volna. Ez az ölelkezés *nemzetközi gaztársulatot,* zsidó világhódítást szabadított a békére, erkölcsre, családi életre, vallásra váró tömegek nyakára azzal a szándékkal, hogy uralmukat generációkon keresztül tűzzel-vassal biztosítsák.

A nemzeti felkelés eszmevilágának *pozitívumai* közé tartozott az a nem mindenki számára kellemes felismerés, hogy ha az diadalmaskodik, akkor sem dollár, sem géppisztoly vagy T34-es nem szabhat irányt egy szuverén nemzet felvilágosító munkájának. Márpedig Jaltát, Potsdamot, Genfet szájra venni nem más, mint *halálos ítélete* az 1945-ös *„status quo"*-nak. A genocídium, vagyis *„népirtás"* is új értelmezést nyerhetett, és akkor a szellemi árulás mellett a közönséges gyilkosságok százezrei is terítékre kerültek volna, márpedig ezekhez a vizsgálatokhoz *vádlottak is* kellenek. Akiket a szabadságharc ifjúmunkás vitézei kihurcoltak a Pártházból, a Széna térről, a győri és miskolci ÁVH barlangjaiból, csodálatos módon nem voltak magyarok, hanem Szamuely Tibor népének leszármazottai. Zipszer Imrét, Mindszenty hercegprímás őrizőjét a miskolci ÁVH előtt verték halálra a diósgyőri munkások – nem azért, mert Zipszer zsidó volt, vagy antiszemiták lettek volna, hanem azért, mert egy idegen akarta rájuk kényszeríteni a maga törzsi nacionalizmusának legmagasabb uralmi rendszerét, a bolsevizmust.

Azzal a kérdéssel tehát, amely oly sokat foglalkoztatta a Kölcseyeket, Széchenyieket, Prohászkákat és Gömbös Gyulákat, Szálasiakat, a Köztársaság téren lefolyt magyar szabadságharc. És ez nem „náci", hanem kossuthi belpolitika volt, mert Kossuth Lajos, akit a liberalizmus apostolának tartanak, mondta 1844-ben: nem lehet őket emancipálni, mert az ő politikájuk a fennálló országlási renddel politikailag nincs összhangban.

Magyarország jóval több, mint száz évig élt az orosz veszély árnyékában, mielőtt végzete beteljesedett volna. Az új Oroszország története voltaképpen Nagy Péterrel kezdődik, akinek vérrel-vassal végrehajtott reformjai sok tekintetben ugyanolyan erőszakos felforgatást, a múltnak, hagyományoknak ugyanolyan legázolását, az egész orosz életnek ugyanolyan gyökerében történt átfordítását jelentették, mint amilyet Lenin és Sztálin forradalma erőszakolt az orosz népre.

Az orosz világuralmi vágyálmok Európa meghódításának első eszmei fegyveréül a *pánszlávizmust* választották, mint legegyszerűbb és legjobban felhasználható fegyvert. Az orosz pánszlávizmus ügynökei már 1848-ban nyílt lázadásba hajtották a magyarországi szláv népeket, éppen akkor, amikor nemzetünk a legválságosabb időket élte a Habsburg-zsarnokság elleni küzdelmünkben.

Akkortájt sűrű egymásutánban jelentek meg az úgynevezett *„nyelvhasználati térképek":* valamennyi egy-egy emelőrúd volt a magyar állam falának szétrepesztésére. Már jóval az első világháború előtt az antant politikusai a pánszlávizmust az ellenséges haderők és államok felbontására, másrészt saját megerősödésükre használták fel. Propagandát folytattak vele a lengyel és cseh önállóság érdekében, amiért kötelező ígéreteket tettek. 1914 augusztusában Nikolajevics Nikolaj nagyherceg az orosz főparancsnok, Ausztria-Magyarország szláv népeit nyílt lázadásra szólította fel. A „nyelvhasználati térképeken" Szerbia megrajzolta a Délszláv Birodalmat az Égei-tengertől az olasznémet határig. Románia megszerkesztette Mare Romania térképét a Tiszáig, a csehek már képzeletben kinyújtották azt a korridort, amely összeköti őket a minden szlávok patrónusával – Oroszországgal.

Az orosz veszély nagyságának ösztönös megérzése késztette '48-as tábornokainkat arra, hogy egész nevelésük és családi tradícióik ellenére elforduljanak az uralkodóháztól, és továbbharcoljanak a magyar nép szabadságáért és nemzeti függetlenségéért egészen Világosig és az aradi bitófákig. A Habsburg-bosszú gazul legyilkolt áldozatai ennek a nemzetet megtartó, minden veszély fölött diadalmaskodó nemzeti géniusznak dicsőségét hirdetik, a megölhetetlen lélek el nem némítható szózatával. *Az aradi tizenhárom emléke kötelez!*

Az emigrációba kényszerült *Kossuth Lajos* munkásságának nagy részét az orosz veszély tanulmányozásának szentelte. „Az orosz diplomácia sohasem dicsekedhetnék nagyobb győzelemmel, mintha sikerülne rábeszélni az Egyesült Államokat, hogy ne törődjék az ő céljaival, miszerint Oroszország uralkodó hatalom kíván lenni Európában, uralkodó hatalom Ázsiában, uralkodó hatalom a Földközi-tengeren. *„Ez valóban nagy diadala lenne az orosz diplomáciának"* – mondta Kossuth Lajos az Egyesült Államok kongresszusa előtt –, *„de olyan diadal, amely hatásában borzalmas lenne az egész emberiségre, de senkire sem olyan borzalmas, mint éppen az Önök jövőjére. Minden más okoskodás hiábavaló Uraim, az orosz abszolutizmus és az angolszász alkotmányosság nem versengő, hanem egymással szembenálló erők. Sokáig nem létezhetnek egymás mellett."*

Kossuth Lajos a liberalizmus alatt elsősorban azt értette, hogy a forrón szeretett nemzete számára legyen a szabadság és függetlenség biztosítva, nem pedig az, hogy a mohó és lelketlen tőzsdekufárok és kalmárok ragadják kezükbe a hatalmat. *Kossuth álma minden bizonnyal nem az volt, hogy az idegen vérű arisztokrácia helyébe egy másik idegen vérű pénzarisztokrácia kerüljön.*

Hazánk semmi jót nem várhatott roppant keleti szomszédjától. A pánszláv izgatás állandóan folyt, mígnem a XX. században bekövetkezett a nagy magyar tragédia: *Trianon, attilai örökségünk, évezredes keresztény hazánk feldarabolása a pánszláv érdekek követeléseinek megfelelően.* Az Osztrák-Magyar Monarchia 5000 km hosszú vámhatára helyett az utódállamok 9000 km hosszú valóságos kínai fallal zárták el csonka hazánkat a nemzetközi forgalomtól.

Oroszországban is gyökeresen megváltozott a helyzet. A cári zsarnokság eltűnt, hogy helyébe egy még szörnyűbb zsarnokság, a bolsevizmus lépjen, amely a cári Európa-hódítás álma helyébe a világ meghódításának célját tűzte ki maga elé: *„Világ proletárjai, egyesüljetek!"* Míg a pánszlávizmussal csak a szláv népek messiásaként tetszeleghetett, az orosz proletár jelszóval már a világ minden nemzetének munkássága előtt a megváltó, a felszabadító szerepét játszhatta.

A magyar nép minden más népet felülmúló politikai tisztánlátással felismerte ezt a tényt. Függetlenül attól, hogy milyen tragikus kimenetele lett az '56-os szabadságharcnak, meg kell állapítani, hogy nemcsak a szovjet vezetésre, hanem magára a bolsevizmusra mérte rá a halálos csapást. Egy nemzet életében is történnek megmagyarázhatatlan csodák, amikor évtizedes, vagy akár évszázados dermedtség után szinte varázsszóra megmozdul, feloldódik benne valami. Egy nemzet számára is elérkezik olykor *„az idők teljessége",* amikor felülmúlja nemcsak a többi nemzetet, hanem önmagát is.

A magyar október 23-a eszmevilága az utcán, harcok közben született, egységesen, rendíthetetlenül és megmásíthatatlanul. Ennek az eszmevilágnak gyökerei viszszanyúlnak 1945-re. Magyarországnak még 1919-ben sikerült a judeo-bolsevizmustól megszabadulnia. Kun-Kohn Bélák néhány hónapi véres erőszak-uralma éppen elég iskola volt a magyarság számára a zsidó-kommunizmus evangéliumát illetően. A bolsevista Szovjetunió azonban továbbra is megmaradt félelmetes veszélynek a magyar láthatáron. A minden oldalról ellenséggel körülvett Magyarországnak külpolitikailag nem maradt más választása, minthogy Európa antibolsevista hatalmi tömbjéhez, a német-olasz tengelyhez csatlakozzék.

Bár a „szövetséges hatalmak" a második világháborút túlerejük folytán megnyerték, a győzelem mégsem szolgált megerősödésére és biztonságára, mert *vétkes könnyelműségből Európa szívéig engedték be a kommunista „szövetségest",* amely ebben a ritka alkalomban évszázados törekvéseinek megvalósulását látta. Ezért igyekezett a pánrusszizmus hegemóniáját biztosítani a rabbá tett országokban. A Nyugat minket is letaglózó háborús erőfeszítése csak annyit ért el, hogy a szovjet-orosz kommunista tömbben a Berlin-Róma-Tokió paktumnál jóval erősebb és veszedelmesebb világuralomra törő ellensége támadt.

A „szövetségesek" győzelme a „felszabadított" népek számára a halált jelentő politikai elvek győzelme volt. A rendszeresített hazugság éppen olyan hatalmas fegyverré lett, mint a harci repülőgépek. Egy gigantikus agymosást erőltettek rá nemcsak Európára, hanem az egész világra. A történelmi események meghamisítása többé nemcsak a kommunisták sajátossága: a demokráciák megszokott fegyverévé vált. *Az 1956-os magyar szabadságharcot tétlenül és támogatás nélkül nézte végig és hagyta, hogy a szorult helyzetbe került Szovjetunió magához térjen s óriási túlerejével végül vérbe fojtsa a magyar nép szabadságküzdelmét.*

A magyar népfelkelés a két nagyhatalmi pólusra épített világpolitika Európa-ellenes magatartása miatt elvérzésre volt *ítélve.* Néhány napra kiharcolta magának a „demokrácia szabadságát", megkísérelte a kilépést a rabszolgatartó „varsói katonai egyezményből", majd pedig az ország semlegességének elismerését kérte a világpolitika uraitól. A semlegesség elismerését és megvédelmezését elsőnek az USA kormánya tagadta meg. Az USA európai „felszabadító" hadseregének egykori főparancsnoka, *Dwight D. Eisenhower,* titkos távirati üzenetet küldött Belgrádba Titónak, megnyugtatva a bolsevistákat, hogy az USA kormánya „nem nézné szívesen" egy szovjetellenes népfelkelés győzelmét, a Szovjetunió közvetlen szomszédságában. A Szovjetunió ezt kihasználva, semmilyen kegyetlenségtől sem visszariadva, végső támadást indított a magyar nép szabadságharca ellen, hadsereggel a szabadság és nemzeti önállóság gondolatát vérbe fojtotta. Magyarországot temetővé tette.

„A pesti srácok" vérrel írták be nevüket a magyar történelem gyászos lapjaira. Ezek a lapok örök figyelmeztetést, örök útmutatást jelentenek nemcsak a ma magyarságának, hanem minden elkövetkező korszaknak. A gyermekhősök voltak azok, akiknek tüzétől a nemzet felkelt és fegyvert fogott, hogy egy szent népközösségbe olvadva lerázza magáról a kommunizmus rabláncait.

Az a szabadság, a nemzet függetlenségének és élni akarásának gondolata, amelyért a *magyar ifjúság* fegyvert fogott, életeket áldozott, nem bukott el, hanem diadalmas hódító útjára indult. Csak a testet ölte meg a szovjet erőszak, az elvakult zsarnokság, de az eszményt, ami hevített, semmiféle zsarnokság nem tudja kioltani…

A vérbe fojtott szabadságharc győzedelmeskedett a kommunista zsarnokság fölött!

Fiala Ferenc

AKASZTOTT GYERMEKEK

Ismerjük őket valamennyien, a tizenöt és tizenhat éveseket. Fekete, barna, vagy lehet, hogy égszínkék szemük van és hajtincsük kócosan, suhancosan lóg a homlokukra. Néha felnőttnek érzik magukat, de inkább gyermekek, mint férfiak. Még növésben vannak, s mindig rövid a nadrágjuk és szűk a cipőjük. Zsebükben ezerféle dolog lapul: zsebkés, radírgumi, különböző srófok és talán egy-két maszatos savanyúcukor. Még játszanak a grundon. Emlékezetükben még ott él May Károly vagy Verne Gyula regényeinek a hőse. Azokat utánozzák. Még lobog bennük a gyermekek hősi életszemlélete és vágyódása a nagy egyéni cselekedetek felé. De még kialakulatlanok és érdesek. Szeretnének későn hazamenni, de azért kapuzárás előtt otthon vannak. Kissé dobog a szívük, és anyjuk menedékét keresik az apai szigor elől. Még benne élnek a Sturm és Drang periódusban, hiszen most alakul bennük a jövő. Repülők, híres autóversenyzők vagy legalábbis feltalálók szeretnének lenni. Szabadidejükben fociznak az üres tereken. Rongylabdával, de ha kegyes a sors, akkor igazi bőrlabda is akad. Ilyenkor aztán teljesen gyermekek. Akárhogy is van, de legjobban érzik magukat otthon az anyjuk mellett, akit a külvárosban Mutternek neveznek. De ez csak amolyan slang, mert a szeretet él szívükben és a nehéz időkben órákon át álltak sorba anyjuk helyett a körúti vagy külvárosi péküzletek előtt a mindennapi kenyérért. Aki nem ismeri őket, az sokszor szigorú ítéletet mond róluk. Hogy könnyelműek, hogy nincsenek ideáljaik, s csak a futball, a sport érdekli őket. Lógnak a villamosokon, s ha kirándulnak, megdézsmálják a kertek gyümölcsfáit, de az elcsent gyümölcsök legszebbikét hazaviszik a szürke bérházakban lakó szüleiknek. Pesti srácok. Neveletlenek talán, de mély bennük a lélek és néha rejtélyes kérdéseket adnak fel a komoly történelemtudósoknak. Ugyanis előfordul néha, hogy történelmet csinálnak vagy legalábbis beírják nevüket a történelembe, mint annak idején 1848-ban Damjanich kis dobosai, vagy legutóbb 1956 októberének hősei.

Tizenhat éves gyermekek. Amikor hívta őket a történelem, akkor megfeledkeztek a grundról s fociról és utat mutattak a felnőtteknek.

És most itt fekszik előttem a magyar Igazságügyminisztérium által kiadott „Különös rendelkezések" 94. pontja, amely Kádár János minden hazug cáfolata és külföldi sajtónak adott nyilatkozata ellenére is megállapítja, hogy a kommunista Magyarország oda süllyedt, hogy sötét jogtudósai törvénybe merték iktatni a tizenhatodik életévüket betöltött gyermekek bitóra juttatását. Törvényt, kötelet kellett kiszabni a tizenhat éves pesti srácok fejére, hogy biztonságban érezzék magukat a kommunista Magyarország hatalmasai.

Olvasom a fehér papírra fekete betűkkel nyomott törvény cikkelyeit és szinte látom, hogy a törvényhozók helyett a halott fehér papír pirul el gyalázatában. Mert a törvény papír és fekete betű. De ami mögötte van, amit kifejez – az valóság. Hiszen a törvényt azért hozzák, hogy annak paragrafusai szerint ítéljenek. És máris ítéltek, nem egyet, de tizet és százat.

Tizenhat éves gyerekek. Olyanok, mint a Zala megyei Kis István ipari tanuló, vagy a tizenhat éves budapesti születésű Csákvári Géza, vagy az ugyancsak tizenhat éves makói Dudás Zoltán volt. Fekete vagy tengerszín szemükben ott ülhetett a gyerek riadt csodálkozása, amikor a zárt tárgyaláson a bíró felolvasta az ítéletet: kötél általi halál. Talán nem is értették az egészet… Hiszen akkor, 1956 októberében csak azt csinálták, amit az egész meggyötört Nemzet. Harcoltak valamiért, amit szabadságnak neveznek. Maszatos kis kezükkel odadobták a behemót tankok elé a benzines flaskót, vagy törékeny testükkel próbálták megállítani a rabszolgaságot hozó T 34-eseket. Bizonyára nemcsak lelkesedésből cselekedték ezt, hanem valami ösztönös, mély érzésből – talán nem is az előttük ismeretlen fogalmú hazáért, hanem testvéreikért, apjukért, anyjukért, hogy ne kelljen annyit sorba állni a kenyérért, s hogy apjuk ne rettenjen meg, ha autózúgás veri fel az éjszaka csendjét. Talán nem is tudatosan, csak tudat alatt harcoltak a távoli, ködös célokért.

És most itt ülnek a siralomházban, mert a bírák, a kommunista Magyarország bírónak csúfolt zsarnok fullajtárjai kimondták a verdiktet: a KÖTÉL ÁLTALI HALÁLT. Szürke vagy barna hajuk kócosan, rendetlenül hull homlokukra, szemük a megriasztott madár ijedtségével nézi a rácson túli eget és nem értik az egész dolgot. Talán elalusznak, s mikor a hajnali szürkületben felzavarják őket, egy pillanatig mintha anyjuk reszkető kezét éreznék a vállukon. De nincs sok idő a gondolkodásra, mert viszik őket a Gyűjtőfogház ezer és ezer halált látott kivégző négyszögére, ahol a tizenhat éves gyermekért még egyszer megjátsszák az igazságügyi ceremóniák minden aljas szertartását. A zöld posztóval letakart asztal mögött ott ül a bíró, az ügyész és az asztal mellett ott áll Bogár József állami ítéletvégrehajtó főhadnagy elvtárs. Mellette a nyakkendő nélküli két pribék. Arcukon Kádár János és Münnich Ferenc maszkja. Mert a pribékek csak eszközök. Akármilyen is az arcuk, ők mindenképpen a legfőbb ítélethozók képmását viselik. És a tizenhat éves gyermekeket odaállítják az asztal elé, felolvassák előttük az érthetetlen nyelvezetű törvényindoklást, s a következő pillanatban már ott állnak a bitófa alatti zsámolyon. Talán még mindig nem értik az egészet, talán azt hiszik, hogy a felnőttek valami rossz játékot űznek, de a hóhér ügyesen dolgozik, s azután még egy röpke kép az anyáról, a sötét bérházudvarra nyíló lakásról, a fociról, a grundról – az életről, amelyet tulajdonképpen még el sem kezdtek. Azután vége mindennek. Örökre lecsukódnak a szent gyermekszemek, s bíborpír önti el az arcukat, mintha gyermeklelkükkel a bírók helyett szégyellnék azt, ami velük történt. Rendetlen hajtincsük belelóg a homlokukba, még rángatózik egyet a test, azután a hóhér piszkos szürke törülközőt borít az arcra és jelenti:

„Tisztelettel jelentem, az ítéletet végrehajtottam!

A szocializmust építő Magyarország kommunista bírói és népügyészei még egy pillantást vetnek az akasztófára, amely annyi sok felnőtt hős és mártír után most tizenhat éves gyermeket termett.

Emberek a világban, nem értitek, mi ez? Anyák a boldog nyugaton, látjátok ezt a képet, ami, mint valami hihetetlen, mégis a valóságot mutató filmkocka, annyiszor lepergett a vasfüggöny mögötti Magyarország komor és kíméletlen börtönudvarán?

A világtörténelem eddig egyetlen politikai gyermekkivégzést ismert. Az utolsó Hohestaufot, a tizenhat éves Conradinót fejezték le hétszáz esztendővel ezelőtt Nápolyban. A történelem ma is számon tartja ezt a gyermekgyilkosságot. Azóta hét évszázad suhant el felettünk, és a keresztény világ törvénnyé emelte a gyermek sérthetetlenségét és szentségét.

És Magyarországon száz és száz tizenhat esztendős Conradino menetelt a bitófák felé a törvénybe iktatott paragrafusok parancsa szerint.

BITANGABB TÖRVÉNYT MÉG NEM LÁTOTT A VILÁG!

Alföldi Géza

Fegyvert adjatok!

Uram, ki mindig mellettem voltál,
Nehéz napokban, vad csatákon,
Adj erőt ma, hogy gyönge hangom,
Ezer határon által szálljon!
Átrohanjon a széles tengeren,
havas hegyeken, pusztaságon;
Földet rázó szörnyű sikollyá,
Vagy szívig érő jajjá váljon!
Hogy meghallja asszony, gyermek, férfi,
Meghallja minden: élő s halott…
Ne szép szavakat, enni, inni:
Fegyvert, fegyvert, fegyvert adjatok!!!

Egyétek meg a sonkát magatok!
Más se kell! Hol száz tank öldököl,
Láda narancs, datolya helyett:
Férfi kézbe száz páncélököl.
Rabságban nyög az árva szép fajom,
Még az Úr is sírva sír velünk.
Elveszünk a csak imák között,
Hogyha végre nem lesz fegyverünk.
Dicsérettől, jótékony csomagtól
Fel nem támad egyetlen halott,
Dicséret és csomagok helyett:
Fegyvert, fegyvert, fegyvert adjatok!!!

Járunk, ha kell, rongyokban és éhen,
Lakni nyirkos pincékbe megyünk,
Hogy csak akna és golyó legyen,
S minden kérő kézbe fegyverünk!
Gyűjtötök ma iskolára ezren.
Meghajtom magam előttetek,
S hogyha közben elpusztul e nép?!
Minek tanul magyart a gyerek?!
Kiirtanak odahaza mindent.
Nem marad, ki rátok hallgat ott.
Bús halál karmából hirdetem:
Fegyvert, fegyvert, fegyvert adjatok!!!

Nincs reményünk többé semmi másban,
Nyugat nékünk hiába mesél.
Rádiótok bíztató szava
Egyetlen gramm puskaport nem ér.
Nem kérünk mi semmi biztatásból.
Biztatást… azt még mi adhatunk.
Népünk szörnyű pusztulása láttán
Lassan-lassan elborul agyunk.
Van még tisztesség a szívek mélyén?
Marx tana egy csöppet még hagyott?!
Halottaink, élőink nevében:
Fegyvert, fegyvert, fegyvert adjatok!!!

Népünk színe-java részben holtan,
Részben szétszórták bűnös kezek.
Rajtunk sunyi gyilkosok urak.
S halálharang kong fejünk felett.
Halálhörgés ma az egész ország.
Nyugaton ezt tán nem hallani!?
Semmit nem jelent néktek e nép:
Merjétek már nyíltan vallani!
Mondjátok, hogy leírtatok bennünk,
Nem érdekel, hogy egy nép halott.
Hogyha harcra gyávák lettetek:
Fegyvert, fegyvert, fegyvert adjatok!!!

Nincs a hősnek többé már értéke?
Krisztus tana immár nem erő?
Nem indít meg senkit köztetek
Önvérében szótlan szenvedő?
El mertek még imádkozni menni?
Becsületről szátok még dadog?
Hol vannak a „keresztes vitézek"
Büszke, „nagy" szabadság-lovagok?
Hogyha nem rohadt még itt kint minden,
Nézzetek rám! Csupa seb vagyok.
Ne hagyjatok elpusztulni így:
Fegyvert, fegyvert, fegyvert adjatok!!!

Aztán nyugton menjetek egy bárba,
Samba, bamba rumba táncotok,
Rikoltása szálljon vígan, és
Mit bánom, ha mind-mind tántorog!
Megvívjuk a nagy csatát magunkban,
Száz pokol sem bírhat el velünk.
Értékes bőrötök mentéséért
Számlával mi sohasem megyünk.
Éljetek jómódban, gazdagságban,
Gyémántból legyenek ablakok,
Nekünk csak a szabadság kell, de:
Fegyvert, fegyvert, fegyvert adjatok!!!

Több kérést nem hallotok már tőlem.
Utoljára sír fel most szavam.
Hagyjátok a nagyképű beszédek:
Egy ország tűnik el nyomtalan!
S ha idegen nem segít már rajtunk,
Vannak még itt távol magyarok?
Értsétek meg ti legalább szómat!
Tegyetek s ne válaszoljatok!!!
Hallgassatok, tegyetek csak szótlan.
Árva népem küldöttje vagyok.
Véreitek üzenetét hoztam:
Fegyvert, fegyvert, fegyvert adjatok!!!

1956

MI TÖRTÉNT 1944. OKTÓBER 15-E ELŐTT?

1944. október 15-én nemzetünknek a harc folytatása vagy a kommunizmus vállalása között kellett döntenie. Az egész magyar nép Szálasi Ferenc vezetésével az önvédelmi harc továbbfolytatását választotta és kitartott a végsőkig a katonai segítséget nyújtó Németország oldalán, amely fegyvertársként állt mellettünk. Hitvány cselekedet lett volna szövetségesünk ellen fordítani a fegyvert, amire a magyar nemzet sohasem képes. A gyávaság és az árulás nem katonai erények. A bűn akkor is bűn maradna, ha mondjuk hős katonák kelnének vitéz *nagybányai Horthy Miklós* „kiugrási kísérletének" védelmére. A rút cselekedetek megszépítésére gyenge érvelés a katonai felső vezetés tisztánlátása, hiszen ma már sokan még tisztábban látják, mennyi és milyen súlyos hibák voltak a felső vezetés politikai és katonai oldalán egyaránt 1944. október 15-e előtt.

Marschalkó Lajos szavaival élve: „Horthy-Magyarország" tragédiája nem 1944. október 15-én, hanem 1923 húsvétján következett be, amikor az úgynevezett Egységes Pártból ki kellett válni a hét fajvédő képviselőnek, a nemzeti és szocialista megújhodásra törő erőknek. A bolsevizmus alól felszabadított Magyarország és maga Horthy Miklós fölött is átvette a hatalmat gróf Bethlen István, rajta keresztül a nemzetközi nagytőke, a Chorin-kapitalizmus és a népszövetségi kölcsön. *Horthy meghajolt az országhódítók előtt és ellenfelévé vált azoknak, akik 1919-ben benne hittek, benne reménykedtek és tőle várták a szebb magyar életet.*

Mindaz, ami Horthy nevével indult, felszabadulás a zsidó országhódítás alól, a marxizmus megtörése, a földreform, a nemzetvédelem, az idegen sajtó hatalmának lerontása ellenzékbe szorult és hamarosan *a konszolidáció ürügyén rendőrileg üldözött program lett.* A marxista-ellenes, de nemzeti és szocialista programból Bethlen-paktum lett a szociáldemokrácia korrupt, idegen vezéreivel. A zsidó tőke és a zsidó sajtó imperialista törekvései félreismerhetetlenek s ezek a törekvések szöges ellentétben állnak a nemzeti és keresztény érzetű magyarság törekvéseivel. A liberalizmusnak és a szociáldemokráciának leghangosabb vezérei és szítói kilencven százalékban zsidók voltak. A Horthy-rendszernek és magának Horthy Miklósnak az volt a végzete, hogy szembefordult önmagával, megtagadta saját elveit, jobboldali eszményeit és jobboldali követőit is.

1944. október 15-ét az alkotmányellenes cselekmények egész sorozata előzi meg, amely a Lakatos-kormány puccsszerű kinevezésével veszi kezdetét. Ugyanis 1944. augusztus 24-én Horthy Miklós a Sztójay-kormányt lemondásra kényszeríti, és a saját maga által összeállított kormánylistával kinevezi Lakatos Géza ny. vezérezredest miniszterelnöknek. A kormánynak fő feladata a háborúból való kilépés előkészítése és annak mindenáron való végrehajtása. Ennek a szándéknak a keresztülvitelére *a Kormányzó a törvényhozás megkérdezése nélkül,* mindent saját maga és „titkos tanácsosai" kezdeményeznek.

1944. szeptember 7-én *Horthy Miklós koronatanácsot hív össze,* amelyen saját maga adja elő a fegyverszüneti tárgyalások kezdeményezésére vonatkozó javaslatát. Heves vita fejlődik ki a koronatanácsban, és az éles ellentétek miatt határozathozatal nélkül oszlik fel a tanácskozás. Az első kísérlet nem sikerült.

1944. szeptember 10-én *Horthy összehívja a „titkos tanácsosok" ülését,* amely a fegyverszüneti tárgyalások azonnali megindítása mellett dönt. Mivel azonban az ülés, felelős álláson kívül állók gyülekezete, döntését törvényesen is érvényesíteni akarják, ezért másnapra *Lakatos Géza* minisztertanácsot hív össze, amelyen elhallgatva az előzményeket, mint *Horthy Miklós* álláspontját ismerteti a fegyverszüneti tárgyalások megindítására vonatkozó javaslatot. *A minisztertanács a koronatanácshoz hasonlóan, szintén elutasítja a javaslatot.*

Lakatos Géza a kettős kudarc következtében a minisztertanács ülése után Horthyhoz siet, beadja kormánya lemondását, majd a koronatanácsban és a minisztertanácsban a fegyverszüneti javaslat ellen felszólaló miniszterek kihagyásával új kormányt alakít. Így alakult meg 1944. szeptember 11-én a második Lakatos-féle puccskormány. A koronatanács és minisztertanács elutasító magatartása ellenére a törvényhozók két házának megkérdezése nélkül, csupán az illegális „titkos tanácsosok" döntésére támaszkodva Horthy Miklós 1944. szeptember 28-án kiküldi Faragó Gábor altábornagyot Moszkvába előzetes fegyverszüneti tárgyalások kezdeményezésére. Nyilvánvaló, hogy cselekedete az alkotmányba és a kormányzói jogkörbe ütköző.

Az Országgyűlés két házának aktívabb és felelősségérzettel rendelkező tagjai a kiszivárgó aggasztó politikai hírek hatására *Nemzeti Szövetség néven törvényhozó jogaik megvédése és az alkotmányellenes cselekedetek megakadályozása céljából összefogást létesítenek, és felelősségre vonják Lakatos miniszterelnököt a fegyverszüneti szerződés kezdeményezése és Faragó altábornagy Moszkvába való kiküldése miatt. A miniszterelnök mindkét tényt letagadja és ígéretet tesz, hogy mindennemű fegyverszünetre vonatkozó lépés előtt az Országgyűlést meg fogja kérdezni. Ígéretét természetesen nem tartotta be.*

Horthy Miklós kormányzó ettől kezdve mindent Faragó tárgyalásától vár, amelyre 1944. október 9-én érkezik először határozott válasz. A fegyverszüneti előzetes feltételeket a Szovjetunió elsősorban abban szabja meg, *hogy a magyar hadseregnek az oroszok oldalán azonnal meg kell támadnia a német hadsereget.*

A Kormányzó ezt a súlyos kérdést egy „bizalmas tanácskozás" keretében tárgyalja le, akik között Csatay honvédelmi miniszter, *Hennyey* külügyminiszter és *Lakatos* miniszterelnökön kívül *Vörös János* a vezérkar főnöke, *Vattay* főhadsegéd és Ambrózy Gyula a kabinetiroda főnöke vannak jelen. *A szovjet feltételeket ez az együttes elfogadja, amelyre azonnal választ is küldenek és felhatalmazást adnak Faragónak az aláírásra.*

A fegyverszüneti feltételek elfogadását követően foganatosítják a megfelelő intézkedéseket. A Várhegy biztosítására karhatalmi alakulatokat vonnak össze, és előkészítik a feljáró utak aknával való elzárását. A három hadseregparancsnoknak a kiáltványban foglaltak végrehajtásának biztosítását Vattay főhadsegéd vállalja magára. Az első és második hadsereg parancsnokai, *dálnoki Miklós Béla* és *dálnoki Veres Lajos* megbízhatónak bizonyulnak, csak *Heszlényi altábornagyot nem tartják erre megbízhatónak. Hlatky* sajtókormánybiztos a fegyverszüneti kiáltvány rádióban való közlését vállalja. A fegyverszünet megkötésének tényéről mindaddig, a miniszterelnök kivételével, a kormánynak tudomása nem volt.

Horthy 1944. október 15-én délelőtt az összehívott koronatanácson megtörtént tényként jelenti be a fegyverszünet megkötését. Időközben megérkezik a német követ, akinek *Horthy Miklós* úgyszintén bejelenti a fegyverszünet megkötését. A koronatanács tovább együtt marad, a kormány lemond és újraalakul, ismét Lakatos Géza miniszterelnökségével, azokból, akik követték *vitéz nagybányai Horthy Miklóst e végzetes útján.* A történelmet nem ismerőknek egyet tudniuk kell: a kormányzó volt az első államférfiú az egész világon, aki az első világháború után megsemmisítette a kommunizmust az országban. 1932-ben terjedelmes emlékiratban sürgette 23 uralkodónál, illetve köztársasági elnöknél a kulturált népek időbeni összefogását az emberiséget fenyegető szörnyű veszedelem, a bolsevizmus ellen: *„Bátorkodom megragadni a szovjet kérdés megoldásának kezdeményezését, mert Magyarország már saját testén érezte a szovjet hatalom borzalmait, továbbá azért, mert meggyőződésem, hogy amennyiben a kommunizmusnak módjában áll nyugodtan, feltartóztatás nélkül tovább működni, ez az emberiség bukását jelenti."*

A fegyverszünet nyilvánosságra hozatala a legkedvezőtlenebb hangulatot váltja ki az országban, mind a honvédség, mind a polgári lakosság körében. Aggteleky altábornagyot, a budapesti hadtest parancsnokát beosztottjai letartóztatják, az egyik karhatalmi alakulat megtagadja a parancsot, a másik parancsnokát saját beosztottjai agyonlövik. A csendőrség és rendőrség átáll. A harcoló csapatoktól beérkező jelentések miatt a vezérkari főnök kénytelen a harcok továbbfolytatására parancsot adni.

1944. október 15-én este 7 órakor a rádióban felhangzik Szálasi Ferenc beszéde, amely a szovjet csapatok elleni végső ellenállásra szólítja fel a honvédséget.

1944 őszén Magyarország volt, mint annyiszor a történelem során, az Európa-vár kulcsa, az ellenállás további lehetőségének legfontosabb tényezője, mert aki megakadályozta Európa bolsevista lerohanását, az a legnagyobb szolgálatot tette az európai kultúra és civilizáció védelmében. Az 1944-es szovjet előrenyomulások ütemének ismeretében kiszámítható, hogy ha Magyarország október 15-én leteszi a fegyvert és a magyar hősök nem védik Budapestet, de minden talpalatnyi földet, német bajtársaikkal vállvetve, hol találkoztak volna a bolsevista hordák a „nyugati győztesekkel", akkor, amikor a nyugati erők csak 1945. március 8-án lépték át a Rajnát Remagen-nél.

Hatvankét esztendeje már, hogy a teljes csüggedés felé tántorgó nemzetünk a Hungarista Mozgalom riadójára felvette az eldobott fegyvert. „Ébredj magyar" – hirdette a Mozgalom, mert most nem egy párt vagy mozgalom becsülete a tét, hanem az egész nemzet becsülete. Az idők végezetéig viselnünk kell az árulás szégyenbélyegét, ha Horthy Miklós és a „titkos tanácsosok" klikkje, a titokban aláírt fegyverszüneti szerződés értelmében, Molotov parancsának szolgai módon engedelmeskedve, német szövetségesünket hátba támadja.

Erről volt akkor szó és semmi másról. A nemzet nem „csak" becsületét vesztette volna el, de az indokolt német megtorlás szörnyűségeitől sem mentett volna meg bennünket annak a rendszernek „bölcs" politikája, amely két évtizeden keresztül antibolsevizmusról prédikált és mindent elkövetett, hogy a bolsevizmussal való leszámolás idejére a magyarság erkölcsileg és anyagilag legyengülve lépjen a porondra. A szociális reformokat, a magyarság szellemi megújhodását, az osztályok között tátongó szakadékok áthidalását a rendszer éppen úgy tettek nélküli üres frázisokká fokozta le, mint ahogyan elmulasztotta az ország katonai védelmének kiépítését.

A szövetségi hűséget a bonni munkaügyi miniszter V.a 2-113/55 számú rendeletével a Magyar Harcosok Bajtársi Közössége németországi főcsoport-vezetőjének, Szilágyi alezredesnek előterjesztésére a korábbi magyar véderő tagjait a hadigondoskodás tekintetében a volt Wehrmacht szolgálatosaival egyenlő elbánásban részesítette. Nemes és szép gesztus volt ez a volt szövetséges iránt, mely szövetségi hűségét a háború utolsó puskalövéséig megtartotta.

„Az államhatalmi változás 1944. október 15-én nem egyetlen párt vagy társadalmi tagozat akciójának következménye volt. József királyi herceg, Serédi hercegprímás, Bárdossy László és Imrédy Béla volt miniszterelnökök, báró Perényi Zsigmond és Tasnády-Nagy András házelnökök, az ország legmagasabb bírái, az Országgyűlés túlnyomó többsége, a hadsereg és tisztikara tettek tanúságot az 1944. X. törvénycikk (Horthy lemondása és Szálasinak ideiglenes államfővé emelése) mellett. Koalíciós kormány alakult, amelyben a nemzeti pártok mindegyike képviselte magát. Az Országgyűlés törvény útján (1944. XI. törvénycikk) Sopronba tette át székhelyét s az ország elvesztéséig (1945. április 4) együttműködött a koalíciós kormánnyal. Sopronban a felsőház ülésén József királyi herceg is megjelent. Liptay Lajos Sopronban szavát hallatta, Farkas és Zákó tábornokok Szálasitól mint ideiglenes államfőtől nyerték kinevezésüket és a kormányt szolgálták. *József királyi herceg e tények helyességét hozzám 1953. szeptember 18-án intézett levelében szintén lerögzítette"* – olvasható dr. Szemák Jenő, a m. kir. Kúria elnökének nyilatkozatában. (Magyar Nemzeti Ifjúság, 1956. 9-10. szám)

A második világháború kitörésekor a kisantant még Lengyelországgal megerősödve sem tudott a nemzetiszocialista Németország nyomásának ellenállni. A csehek kardcsapás nélkül behódoltak Berlinnek. Jugoszláviát is, ellenállása dacára, a németek néhány nap alatt ugyanúgy lerohanták. Ha Magyarország nem harcol a németek oldalán, a szovjet ellen, Budapestnél és a Duna vonalán, a főváros feláldozásával fel nem tartja hat hónapig a Vörös Hadsereget, a bolsevizmus nem Berlinig és Lipcséig, de legalábbis a svájci vagy a francia határokig tudott volna előretörni.

1944. október 15-e után folytatott nemzeti ellenállásunk és az annak központjában álló Budapest védelme tette lehetővé azt, hogy közel egymillió magyar tudta magát kivonni a háborút követő judeo-bolsevista kegyetlenségekből. A győztesek sajnos az eddig viselt háborúk erkölcsi törvényeit és becsületbeli szabályait megtagadva maguk szállítják haza a zsidó kommunisták által „háborús bűnösnek" kinevezett magyar hazafiakat a bitóra, börtönbe és az internáló táborokba.

Hatvan esztendővel ezelőtt csak a hívők, a hungaristák látták, hogy a magyar felemelkedésnek, a nemzeti jobblétnek – békés időkben – micsoda ígérete lehetne ez az október tizenötödike.

(m. t.)

Alföldi Géza:

1944 OKTÓBER 15.

1944 október 15. Négy óra már jól elmúlt, lehetett félöt és öt óra között, amikor a Pasaréti út környékén már magyar csendőrök és rendőrök tartották a rendet szegény kivégzett Kun Páterrel egyetértésben.

Egymás után futottak be a jelentések, hogy az egész ország egyöntetűen elutasította Horthy országáruló parancsát és a fegyveres Nemzet készen áll arra, hogy önvédelmi harcát a németek oldalán a bolsevizmus ellen továbbfolytassa.

A Pasaréti úti villa földszintjén már népes társaság volt együtt. Öt óra körül telefonértesítés érkezik, hogy a rádió átvételével megbízott csoport azonnal menjen a rádióhoz és kezdje meg az adásait.

Kun Páter ad gépkocsit és négyen foglalunk benne helyet: Osztián Antal, Cs.E., dr. H.K. és jómagam. A gépkocsi sebesen száguld át a Duna hídon, amelyet már magyar rendőrök és honvédek biztosítanak.

Bár a biztosításra szükség nincs, mert a város teljesen csendes. Amerre végigszáguldunk az autóval és az utcán járókelők meglátják az Árpád-sávos jelzést, mosolyogva integetnek és zeng az utca: „Kitartás! Éljen Szálasi! Továbbharcolunk!"

A Sándor utcában a rádió előtt két baba-kocsi. Vagyis két kisebb német páncélos zárja el az utat a rádió felé. Mikor felmutatjuk a városparancsnokság által aláírt nyíltparancsunkat, azonnal tovább engednek. A kapunál SS-őrség.

Itt is felmutatjuk a papírunkat. Már tudják, hogy jövünk és egy magyarul tudó SS kiabál ránk:

– Na, csak hoty it fagytok! –

S azzal szabad az út a stúdió felé.

Minden mese ellenére sem vérfoltok nincsenek, sem hullák. Két SS a Távirati Iroda helyiségeibe felvezető ajtó előtt ül és falatozik. Az udvaron két kakastollas magyar csendőr végzi sétáját.

Az épület külső részét az SS őrzi, a rádió-stúdióban magyar őrség tartózkodik. Elsőnek Osztián Antal lép be az ajtón. Kemény vágású magyar baka tartóztat fel bennünket és kéri a papírjainkat.

Megnézi, aztán hátraszól egy tizedesnek, hogy vigye fel a nyíltparancsot a százados úrnak az emeletre.

Próbálunk beljebb menni az ajtóból, de a baka nem enged. Szigorú parancsa van, hogy a százados engedélye nélkül senki nem jöhet be.

Vagy három percet várakozunk türelmetlenül, amikor az emeletről – egy főhadnagy kíséretében – megjelenik az őrség parancsnoka, egy százados. Mindkét tiszt oldalfegyverének a táskája nyitva.

– Kik maguk? – Hangzik a nemcsak nem barátságos, de ellenséges érdeklődés.

Osztián Antal összehúzza a szemét.

– Először is azt sem tudom, hogy ki vagy és mi jogon érdeklődsz... Másodszor ott az írás a kezedben, hogy kik vagyunk.

A százados arca elvörösödik, és valamivel udvariasabban megszólal s bemutatkozik. Kéri személyi papírjainkat.

Elővesszük a névre szóló írásainkat. Ez rendben is lenne, de...

A százados hirtelen összesúg a főhadnaggyal, a főhadnagy eltűnik.

Osztián már ideges, mi is.

– Valami baj van? – Érdeklődik dr. H. K.

A százados megszólal.

– A papír egyáltalán nincs rendben. Hiányzik róla a német főhadiszállás pecsétje.

Megérdeklődöm, hogy német területen vagyunk-e, vagy a magyar rádióban?

A százados majd átszúr szemével, de aránylag udvariasan válaszol:

– Ez magyar terület, de a városparancsnokság utasítása szerint a rádió épületébe csak azt engedhetem be, akinek nyílt parancsán a németek pecsétje is rajta van.

Közben a főhadnagy két szuronyos bakával érkezik vissza, és láthatóan gyanakodva figyelnek négyünket.

Hiába érvelünk, hogy a németek a legnagyobb udvariassággal átengedtek, és ha nekik nem kellett a német városparancsnokság pecsétje, miért éppen a magyar őrség ragaszkodik a német pecséthez.

A két tiszt azonban hajthatatlan.

Nincs mit tennünk, mint meg kell szereznünk a német városparancsnokság pecsétjét, mert anélkül a magyar őrség nem enged a mikrofonhoz.

Annak ellenére, hogy a városparancsnokság már letelefonált, hogy négyen jövünk átvenni a rádiót, saját személyi papírjainkon rajta a németek pecsétje is, magamnak olyan írásom, hogy teljes intézkedési jogom van és munkám elvégzéséhez még katonai egységeket is igénybevehetek, a századossal nem lehet beszélni.

Osztiánnal sűrű káromkodás közepette kirohanunk az épületből, hogy megszerezzük a németek pecsétjét is. A kapunál az öreg sváb SS feltartóztat, hogy mi a baj. Mikor megmondjuk, felajánlja, hogy rögtön ad 5-6 géppisztolyos SS-t és elintézi a dolgot.

Mosolyogva megnyugtatjuk, hogy bár a túlbuzgó százados legalább egy órát rabol el a rohanó időből, de alapjában igaza van.

Megyünk a német városparancsnokságra. Ott ugyan nincs senki, aki ilyen pecsétet tudna adni. Menjünk a Kertész utcába, ott a Skorzeny-csoport, az majd intézkedik és ad pecsétet is.

Rohanás a Kertész utcába. A kapuban egy erdélyi szász fiú, akivel együtt hármasban – Skorzeny, akkori nevén: Wolf, ő és én Budán vidám hangulatban iddogáltunk pár napja. Elmondja, hogy Skorzeny nincs bent, de ő elintézi a dolgot. Egy perc alatt valami pecsét kerül az írásunkra.

Nem bízunk, hogy ezt a magyar százados elfogadja, mire ismerősöm egy 15-16 éves jókötésű SS-t rendel mellénk. A vidám fickó nem ül be a kocsiba, mert jobban szeret a hűtőn utazni. Máris felugrik előre a kocsi orrára, meglovagolja a hűtőt, ölébe rakja a géppisztolyát és int, hogy gázt!

Irány: Kertész utca, Blaha Lujza tér, Rákóczi út.

Mindenütt a legteljesebb nyugalom. Németet nem is látunk.

Bent a stúdió épületében a százados addigra megengedte, hogy dr. H. K. és Cs. E. a garderobba bemehessenek. Ott ülnek az asztalon s két szuronyos magyar baka vigyáz rájuk.

Míg Osztián a századossal tárgyal, dr. H. K. nagy ijedten meséli, az „Ébredj, magyar!" hanglemezét otthon hagyta, már pedig az kell az adáshoz. Nincs mit tenni, dr. H. K. elmegy egy gépkocsival a lemezért a jó távol lévő lakására.

A papírt a százados még mindig nem akarja elfogadni, mert nem a német városparancsnokságé a pecsét.

Az SS-fiú vállalkozik rá, hogy a föld alól is előkeríti a városparancsnokság pecsétjét, mi csak maradjunk már itt.

Így is történik. A fiatal legényke elrohan, mi pedig beülünk a ruhatárba, pardon, garderobba. Idegesen cigarettázunk, mert az adásnak terv szerint már indulnia kell. De ez a fontoskodó százados mindent megakadályoz. Nem takarékoskodunk a kifakadásokkal s a hangulat inkább ellenséges, mint feszült.

Még két szuronyos baka kerül elő és most már négyen őriznek hármunkat.

A főhadnagy a stúdió előterében jár föl s alá. Keze a pisztolytáskán és gyanúsan méreget bennünket. Átszalad rajtunk a gondolat, nem ellenállók-e és szándékosan tartanak vissza. Esetleg valami készül ellenünk. Fegyverünk ugyan nincs, de a hangulatunk elszánt. Nem hagyjuk magunkat.

Egyszerre újra előkerül a százados. Egy fehérköpönyeges úrral jön lefelé az emeletről. Mikor meglátnak, ránk mutat:

– Ezek azok!

Látom, hogy feszült érdeklődéssel várja a fehérköpönyeges úr válaszát.

A fehérköpönyeges ránk néz. Azonnal felismerem. M. Gy., a rádió pártmegbízottja.

Ő is megismer bennünket és harsog a nevetéstől az előcsarnok.

Majd lerohan és átölel bennünket:

– Csakhogy már itt vagytok!

Azzal visszafordul a századoshoz:

– Nyugodt lehetsz, nem kommunisták! Mindhármukat személyesen ismerem, vállalom a garanciát értük. Gyerünk, kezdjük az adást.

A százados azonban hajthatatlan. Amíg nincs német városparancsnoksági pecsét a nyíltparancsunkon, addig nem ereszt be a leadókba.

Most már M. Gy. is szitkozódik, de a százados kemény legény!

– Parancs az parancs! Nem tehetek másképpen!

Várnunk kell.

Közben megérkeznek a KABSz-tól is a megbízottak. Ők sem mehetnek beljebb.

M. Gy. felrohan az emeletre és telefonál a városparancsnokságra, és panaszt emel a százados viselkedése ellen. A városparancsnokság nem tehet semmit. Közös magyar-német megállapodásra hivatkoznak.

Rohannak a percek, egy német rádiós csoport érkezik. Őket továbbengedi a százados, pedig az ő papírjukon nincs a magyar városparancsnokság pecsétje.

B., a rádiós csoport vezetője felajánlja, hogy „lelépteti" a századost, de mi várunk.

Végre loholva megérkezik a fiatal SS-fiú és hozza a pecsétes írást! A százados gondosan megnézi, azután átadja Osztiánnak és tiszteleg:

– Kérlek, parancsoljatok beljebb fáradni! Ne haragudjatok, nem tehettem másképpen!

Valósággal megrohanjuk az adószobákat. M. Gy. a lépcsőről kiabál, hogy melyik két stúdióból tudunk adni. Kettőből fogunk adni.

Osztián Antal remegő kézzel szedi elő Szálasi Ferenc kiáltványát. Leül a mikrofon elé, mikor figyelmeztetem, hogy nincs itt az „Ébredj, magyar!" lemeze s anélkül ne kezdjük.

Osztián igazat ad. A másik stúdió már kész és a KABSz megkezdi az adást. Felhívásokat olvasnak be.

Mi várunk és tűkön ülünk. Közben megérkezik a rádióhoz kirendelt, úgynevezett német megbízott, aki ugyancsak sürget, hogy gyerünk az adásokkal.

Majd egy órája, hogy dr. H. K. elment, de még nem jött vissza. Végre megérkezik. Lélekszakadva elmondja, hogy autóját háromszor is el akarták venni s csak nagy nehezen sikerült elérnie, hogy nem rakták ki az autókra vadászó honvédek és rendőrök.

M. Gy. kikapja dr. H. K. kezéből a lemezt és rohan fel az emeletre: két-három decelit-felvételt akar közben készíteni a lemezről, hogy legyen mindig zörejmentes, ha már ez megkopna.

Közben Osztián Antal előtt megvillan a vörös lámpa és jelzi, hogy a mikrofont adásra kapcsolták és ezentúl minden hang kimegy már az adótoronyra.

Osztián Antal elfulladt hangon olvassa el az első mondatokat, majd lassan erőt vesz rajta a meghatódottság, hangja egyre ércesebb és olvassa a mikrofonra Szálasi Ferenc felhívását.

„Hadparancs a fegyveres nemzethez!"

Osztián Antal szeme csupa könny. A miénk is. A rádió egyik hivatásos bemondója ül mellette a mikrofon előtt és zajtalanul nyúl át az asztalon s kapcsolja ki a mikrofont. Mikor felvillan a zöld fény, hogy nyugodtan beszélgethetünk, nincs erőnk beszélni, csak megöleljük egymást.

A 3. leadóterem ajtaja, ahol vagyunk, felvágódik és két német úr lép be, mögöttük a rádióőrség parancsnoka, a százados és a főhadnagy. Az ő szemük is csupa könny. Eltűnt a feszültség, a bizalmatlanság az arcukról és úgy ölelgetjük egymást, mint régen nem látott testvérek. A délután nehéz két óráját egyszerre elfeledtük.

A másik beolvasó-szobából megy az adás. A KABSz megbízottai olvassák fel a nyilatkozatukat szervezeteik tagjaihoz és a Nemzethez.

Bemutatkozunk egymásnak, mi magyarok és a két német úr.

►Az egyik felmutat egy írást a magyar városparancsnokságtól, amely értelmében csak a felhívásokat szabad beolvasnunk és indulókat játszhatunk. Már jön is M. Gy., hozza az „Ébredj, magyar!" lemezét és amint a KABSz adása véget ért, máris forog a lemez és a Magyar Rádió csepeli antennája először sugározza a hungarista indulót.

Nézzük a lemez forgását és hallgatunk. M. Gy. megrázza Osztián Antal vállát:

– Ülj vissza a mikrofon elé, ha a lemez lepergett, folytatod, illetve újra beolvasod a Hadparancsot!

Osztián megint a mikrofon elé ül és újra felhangzik érces hangja a mikrofon előtt.

Már legalább egy órája adunk: Hadparancs, KABSz-felhívás, hanglemezek, amikor dr. H.K. hozzám fordul:

– Géza! Nincs nálad a „Csak a gyökér kitartson!" versed?

– Nincs.

– Tudod kívülről?

– Nem, de le tudom írni!

– Írd le azonnal, bemondjuk a hadparancs után!

Az ötlet mindenkinek tetszik, s hozzálátok, hogy leírjam a versemet. Hamarosan sikerül is dr. H. K. és Osztián Antal segítségével a szöveget összehoznunk, mert bevallom, magam sem tudtam szó szerint.

Míg beszélgetünk, újra visszatér br. K., a német megbízott és elmondjuk neki, hogy mi a tervünk.

Élesen ellenzi. Hivatkozik arra, hogy parancs szerint csak a Hadparancs, KABSz-felhívás és hanglemezek adhatók.

Dr. H. K. érvel a legmeggyőzőbben, de br. K. hajthatatlan. Osztián a szöveget elkéri tőlem, s br. K. kezébe nyomja:

– Olvassa el! Ezt a verset be kell olvasnunk a rádióba! Ez most a legaktuálisabb! Ennek jönnie kell!

Br. K. nem akar olvasni, csak a parancsra hivatkozik. Végül mégis elolvassa.

– Nektek teljesen igazatok van, soha aktuálisabb verset nem olvastam, de mit csináljunk!? A parancs az parancs!

Dr. H. K. szólal meg:

– Én vagyok a rádió átvételének felelős megbízottja magyar részről. Vállalom a felelősséget, ha valami kifogás lenne!

Br. K. gondolkodik egy darabig, majd megszólal:

– Végeredményben én a parancsot még hivatalosan nem vettem át. Elmegyek a telefonhoz és bemondom, hogy a parancsot megkaptam és végrehajtom! S hogy ti addig mit csináltok, nem az én dolgom!

– De ki olvassa be a verset?

A hivatásos bemondó nem vállalja, mert nem tudja folyékonyan olvasni a kézírásomat. Áttanulmányozni nincs idő. Dr. H. K. megkísérli elolvasni a szöveget. Neki sem sikerül. Végül is Osztián Antal megoldja a kérdést, mert lenyom a mikrofon elé:

– Te fogod magad beolvasni! Beszéltél már mikrofonba?

– Igen.

– Akkor rendben.

M. Gy. megrázza a vállam:

– Csak nyugalom, menni fog!

Máris felemeli a házi telefon kagylóját és kiadja az utasítást:

– Ha végzett a másik stúdió, a hármast adásra kapcsolni.

Fél perc nem telik bele, vibrálni kezd az ellenőrző lámpa és jelzi, hogy rögtön adásra kapcsolnak. Mintha valami megfogná a torkomat, de csak egy pillanatra. Aztán elmúlik minden elfogódottság. Elvégre a verset már vagy százszor szavaltam színházban, pódiumon.

A lámpa vörösre vált. Br. K. az asztal oldalán áll. Dr. H. K. keze a vállamon. És máris olvasom a verset.

Mikor befejezem az olvasást, br. K. kapcsolja le a mikrofont.

Nem tudok megmozdulni. Csak azt érzem, hogy ölelgetnek, br. K. is a kezét nyújtja. Osztián felkap, mint egy labdát és összeszorongat.

Dr. H. K. boldogan magyaráz:

– Mondtam, mondtam!

Br. K.-nek csak akkor jut eszébe a zsebében lévő parancs. Kisiet, hogy telefonáljon. A másik adóból özönlenek át az emberek.

– Ez kellett! Nagyszerűen csináltátok!

Megszólal a házi telefon. M. Gy. hív, hogy menjek fel az emeletre. A lépcsőkön már hallom, hogy valaki a versemet mondja. Mély, érces bariton hang. Nem ismerek rá a saját hangomra. Már felvették decelitre a beolvasást és ezentúl erről a lemezről megy majd mikrofonra.

A másik adóból az ellenőrző hangszórón át a vágóteremben Cs. E. hangját hallom, amint most ő olvassa a Hadparancsot.

Br. K. lép be nem sokkal később az erősítőbe.

– Beszéltem a parancsnoksággal. Nincs semmi baj, gratulálnak a vershez, és a vers menjen! Egyébként a központ percek óta bolondok háza lett. Állandóan jönnek a telefonhívások, hogy indulókat és verset!

Mikor lemegyek a lépcsőn, újra a hármas stúdió felé, az ajtóban fiatal SS-fiú áll, vállán géppisztoly és sír. Megkérdezem tőle németül, hogy mi a baja?

Nagyon meghatódott és olyan szép volt a vers.

– Honnan tudod, amikor nem is tudsz magyarul?

– A verset ugyan nem értettem meg, hanem láttam, hogy mindenki, aki itt van sír, ragyognak a szemek, hát nem lehet más csak szép! Ott voltam, amikor a bécsi rádió először jelentette be a csatlakozást. És eszembe jutottak azok a feszült órák. Az is ilyen szép volt. Hát sírok.

És sír. Nekidől a falnak. Mikor magam felé fordítom, hogy a vállamon sírjon, látom, hogy a melle tele kitüntetésekkel. Vaskereszt, sebesülési-érem, katlan-csatákért kapott jelvény, közelharci jelvény. De most sír, sír, mint valami kis gyerek.

M. Gy. vet véget a jelenetnek. Loholva érkezik: – Gyere a telefonhoz, az Összetartástól hívnak. Cs. Z. van a telefonnál.

Valóban Zoli hangjára ismerek! Majd szétrobban a mikrofon, úgy ujjong.

– Küldd a szöveget, hozzuk! Remek volt.

– Mi újság nálatok?

– Semmi különös. Valami kis csetepaté volt itt a közelben. Egy csillagos házból tüzeltek a szerkesztőségbe igyekvőkre. Már vége az egésznek.

– Van-e híretek vidékről?

– Van! Mindenütt a legnagyobb rend! Lelkesedés, az egész ország a harc mellett döntött. A honvédség továbbharcol!

Az éjszaka úgy rohan el, mint pár másodperc. Senki sem alszik.

A németek kávét főznek, konyakot hoznak, nekünk élelmiszert küldenek a Pasaréti-úti központból.

Kimegyek az udvarra. Az egyik csendőr csak akkor enged kint maradni, amikor igazolom magamat. Az egyik nyitott ablakon át éppen a hangomat hallom, ahogy a verset olvasom. A városban csönd.

Felmegyek a Távirati Irodába. Állandóan futnak be a jelentések: az ország megtagadta Horthy áruló parancsa teljesítését.

Magyarország egy emberként tovább harcol!

Tizenegy éve, de minden mozzanatára világosan emlékszem. A szavak úgy élnek bennem, mintha e pillanatban hallottam volna Osztián Antal, M. Gy., dr. H. K., Cs. E., br. K. vagy akár Cs. Zoli hangját az Összetartás szerkesztőségéből.

Tizenegy éve. Mennyi könny, szenvedés, vér, halál van a két időpont között.

De ha ma kerülne újra arra sor, hogy hasonló körülmények között azt a keveset, amit megtettünk, meg kellene tenni, úgy érzem, hogy megint nem haboznánk és cselekednénk!

Mert ma is élő a törvény: vagy megsemmisítünk, vagy megsemmisülünk! Ma is örök igazság minden becsületes magyar számára, hogy „Nemzetünk szolgálatában meghalni lehet, de elfáradni soha!"

Ma is időszerű, ha nem időszerűbb, mint valaha: „Ébredj, magyar, az ősi föld veszélyben – Elvész a fajtánk, hogyha nem merünk!"

És ma is azon dől el az ország sorsa, hogy „Csak a gyökér kitartson!"

S ma jobban, mint tizenegy évvel ezelőtt, hiszem, hogy kitart!

Hídverők, 1955/20. Szám

Alföldi Géza

Csak a gyökér kitartson!

A Fa névtelen gyökereinek ajánlom

Kint a szőlőnkben, emlékszem rája,
deszka kunyhónk előtt állott
öregapám diófája.

Ha vihar támadt, – szőlőkötözéskor, –
dörgött az ég, csattant a villám,
füstölt az úton a felpaskolt por,
bebújtunk a kunyhóba. Onnan néztem,
miként robognak a felhők az égen.

Nagyapám a fát leste.
Vajon, elbír-e a széllel?
Recsegett, ropogott öreg teste,
a szél a gallyakat csomósan tépte,
hullott a zöld dió, áldott termése,
mozgott a föld is, ahogy a vihar rázta:
de győzte a vihart öregapám konok,
törzsekopott diófája.

Csak a gyökére kitartson!…

Még ma is hallom, –
motyogott nagyapám,
s nem lesz baj, gyerek!
Dió lehullhat,
új tavasszal terem az ág újat,
ág is nő a letépett helyére,
de ha a gyökér nem bírná tovább,
a diófának, kisunokám vége!

Most is vihar, szél tépi, rázza,
de állja a vihart Árpád vezér
ezeréves, öreg diófája!
Kárpátoktól az Adriáig nyúlnak a gyökerek,
tapadnak a földre, hogy termés legyen
az örök magyar szőlőhegyen,
hogy élni tudjon: dió, levél, ágak…
…Adja, Uram, elég erőt a harcos diófának!

Lehull ezer dió, millió lesz holnap,
letörhet száz ág, ezer nő helyére,
s ha csupán a csonka törzs marad,
ha újtavasz zsendül, kifakad!
Uram, csak Te lássad,
hogy ezen a véres, küzdelmes harcon
a gyökér kitartson!

A gyökér kitartson!

Tudós-Takács János

A NÜRNBERGI PER – A JOG MEGCSÚFOLÁSA

1945. november 20-án a romhalmazzá vált Nürnbergben megkezdődött a második világháború utolsó csatája. De ezt a csatát nem fegyveresek vívták fegyveresek ellen, hanem a győztesek – az Amerikai Egyesült Államok, Nagy-Britannia, Franciaország és a Szovjetunió – bírái, illetve ügyészei indították el a jog mezébe burkolt bosszúállás csatáját az immár legyőzött, fegyvertelen Németországot szimbolizáló német politikusok és katonák ellen. Ezen a napon vette kezdetét a Nürnbergi Per, amely az 1946. október 1-én hozott ítélettel zárult. A győztesek világgá kürtölték, hogy ez a per egy új jogrend alapjait fekteti majd le, de a valóságban egy szégyenletes justizmord, a jog és igazságosság megcsúfolása ment végbe a nürnbergi Igazságügyi Palota falai között.

A Szovjetunió, Nagy-Britannia és az USA külügyminisztereinek moszkvai értekezlete keretében 1943. október 12-én tették közre azt a deklarációt, amely szerint a győztesek a háború után bíróság elé állítják az úgynevezett háborús bűnösöket (akik természetesen valamennyien a vesztesek közül kerülnek ki), és ezek közül a „főbűnösök" nemzetközi törvényszék elé lesznek állítva, míg a többieket visszaszállítják azon országokba, ahol állítólagos bűneiket elkövették, és ott lesznek felelősségre vonva.

Az európai háború befejeztével a győztesek propagandája az igazságszolgáltatás iránti igénnyel indokolta a „háborús főbűnösök" elleni pert, ám annak két, egészen más valódi oka volt. A német háborús bűnösség hangoztatásával el akarták terelni a figyelmet a győztesek égbekiáltó gaztetteiről (arról, hogy az angolszászok sivár romhalmazzá változtatták az európai kultúrvárosokat a szőnyegbombázások sorozatával, miközben több százezer fegyvertelen polgári lakos, zömével asszonyok és gyermekek életét kioltották, és a nők millióit megerőszakolták, a szovjet hordákhoz hasonlóan), és le akarták fektetni a második világháborúról szóló történetírásnak szemenszedett hazugságokon nyugvó, áthághatatlan alapjait, amelytől – reményeik szerint – egyetlen történész sem térhet majd el.

A győztesek 1945. augusztus 8-án aláírták a Londoni Egyezményt, amely kimondta, hogy a „háborús főbűnösöket" Nemzetközi Katonai Törvényszék fogja Nürnbergben felelősségre vonni, s e bíróság tagjait (továbbá az ügyészeket) a négy győztes nagyhatalom fogja delegálni. A Londoni Egyezmény 21., 19. és 8. §-a a jog megcsúfolása volt. A 21. § szerint „a bíráknak vizsgálat nélkül el kell fogadniuk az általánosan ismert tényeket" (ilyennek minősültek a győztesek kormányainak összes hivatalos dokumentumai). „Általánosan ismert ténynek" tekintették (minden bizonyíték nélkül), hogy Adolf Hitler rendelkezése alapján, egy központi tervnek megfelelően a német hatóságok szisztematikusan törekedtek az összes európai zsidó megsemmisítésére. Ez az „általánosan ismert tény" az azóta eltelt 60 év alatt sem lett bebizonyítva; mindmáig nem találtak olyan dokumentumot, amely igazolta volna, hogy Adolf Hitler valaha is ilyen parancsot adott ki!

A valóságban nagyon óvatosan kell eljárnia annak, aki különbséget akar tenni az elterjedt (vagy mesterségesen elterjesztett) szóbeszédek és a tények között, hiszen a történelem újraírása olyan idős, mint maga a történelem. Tacitus például azt írta, hogy a „szóbeszéd" szerint Nero gyújtotta fel Rómát. Ezt a „szóbeszédet" későbbi római történetírók (Suetonius, Dio Cassius, Plinius) már mint „tényt" emlegették. Napjaink számos történésze viszont kétségbe vonta ezt a „tényt", amelyet újra „szóbeszéddé" minősítették vissza.

Ehhez hasonlóan 1946-ban „bizonyított, általánosan ismert ténynek" tekintették a győztesek, hogy a nácik a zsidók testéből szappant készítettek, holott ezt ma egyetlen komoly történész (még a zsidó Hilberg) sem ismeri el ténynek. 1943-ban kezdték terjeszteni a későbbi győztesek azt a szóbeszédet, hogy a nácik gőzzel, elektromos árammal és elgázosítással gyilkolják a zsidókat. 1946-ra az elgázosítást Nürnbergben már „ténynek" értékelték, míg a gőzzel, elektromos árammal történő gyilkolás szóbeszéd marad. De mivel az elgázosítás melletti „érvek" minőségileg semmivel sem voltak jobbak, mint a gőzzel, elektromossággal történő gyilkosságok mellettiek, nyilvánvalóan legitimnek tűnik az elgázosítás kétségbevonása is!

A jogtiprás áldozatai Nürnbergben

Ezért a Londoni Egyezmény 21. §-a megsérti a büntetőjog egyik alapelvét, az ártatlanság vélelmét, azt az elvet, hogy mindenkit ártatlannak kell vélelmezni mindaddig, amíg a bűnössége nincs bebizonyítva. Ámde a 21. § értelmében bizonyítás nélkül bűnösnek kellett tekinteni a zsidók elgázosításában való közreműködéssel vádolt személyeket, mert az elgázosítással kapcsolatos szóbeszédet önkényes elhatározással „ténynek", sőt „általánosan ismert ténynek" minősítették.

Ugyanilyen jogsértő a Londoni Egyezmény 19. §-a, amely kimondta, hogy „a Törvényszék nincs kötve a bizonyítás technikai szabályaihoz", valamint a 8. § is, amely kizárta a védekezés lehetőségei közül a felsőbb parancsra való hivatkozást. A 8. § nemcsak azért abszurd, mert az engedelmesség megtagadása aláássa a katonai fegyelmet, és ezzel lehetetlenné teszi háború esetén a honvédelmet, amely minden ország természetjogához tartozik, hanem azért is, mert háború esetén a parancs megtagadása a halál kockázatával jár, és akkora áldozat nem vállalását bűncselekménynek tekinteni nyilvánvalóan csak jogsértő módon lehet (nem beszélve arról, hogy a beosztott nincs abban a helyzetben, hogy képes lenne átlátni a parancs motívumait és összes vonatkozásait, és így az erkölcsiségéről sem ítélhet biztonsággal).

A Londoni Egyezmény által létrehozott Törvényszék egyébként nem volt „nemzetközi", hiszen csak a négy győztes nemzetet képviselte, és nem volt „katonai" sem (hiszen legtöbb tagja nem volt katona). Ez utóbbi fikcióra azért volt szükség, hogy ne kössék ezt a bíróságot a nem-katonai bíróságok precedensei.

Az egész Nürnbergi Per számos pontban ellentmondott a római jogon alapuló, minden civilizált országban évszázadokon keresztül alkalmazott büntetőjog alapelveinek.

1) A Törvényszék területi alapon nem volt illetékes, mert a vád tárgyává tett cselekmények többsége Németország területén lett végrehajtva, ezért ezekkel kapcsolatban csakis német bíróságok lettek volna illetékesek.

2) A nürnbergi vádhatóság által emelt négy vád (összeesküvés agresszív háború indítására, béke elleni, háborús és emberiesség elleni bűncselekmény) a második világháború után alkotott törvényeken alapult, tehát a vádlottak cselekményei az elkövetés időpontjában nem számítottak bűncselekménynek. A Nürnbergi Perben visszaható érvénnyel alkalmaztak büntető jogszabályokat, ami ellentmond a „nullum crimen sine lege" („törvény híján nincs bűncselekmény") büntetőjogi alapelvnek. (A természetjogra való hivatkozás azért sántít, mert a természetjogi alapelvek egyetemes jellegűek, ezért konkrét meghatározásra, vagyis tételes törvényben való megfogalmazásra szorulnak, hogy egyedi esetben a jogalkalmazás számára felhasználhatóak legyenek.)

3) A Törvényszék, mivel a győztesek bírósága volt, nem lehetett mentes az elfogultságtól. Összetétele ellentmond a „nemo iudex in sua causa" („senki sem bíró a maga dolgában") büntetőjogi alapelvnek.

4) A védelem csak a vád által összegyűjtött és csoportosított dokumentumokat kaphatta meg, míg a vád számára minden fellelhető dokumentum hozzáférhető volt.

5) A vád tanúi szállás és élelmezés szempontjából kitűnő bánásmódban részesültek, ellenben a védelem tanúit számos alkalommal megfélemlítették: azzal fenyegették őket, hogy súlyos büntetést kapnak, ha nem tesznek eskü alatt hamis tanúvallomást, ahogy ezt később a Simpson Vizsgálóbizottság megállapította. Például Milchet, Göring helyettesét terhelő vallomásra akarták kényszeríteni Göring ellen, erre Milch nem volt hajlandó, és életfogytiglani börtönt kapott. Rudolf Hösst, az auschwitzi tábor egykori parancsnokát megfenyegették, hogy feleségét és három gyermekét a Szovjetunióba deportálják, ha nem írja alá a hatmillió zsidó elgázosítására vonatkozó „tanúvallomást". ▶

▶ 6) Bizonyított tény, hogy a vádlottak közül Julius Streichert a pert megelőző vizsgálat során fizikai kínzások sorozatának vetették alá: négy napon keresztül ruhátlanul kellett cellájában tartózkodnia, leteperték a padlóra és vascsövekkel verték, meg kellett csókolnia egy néger őr lábát, miközben az az arcába köpött, és amikor vizet kért, megparancsolták, hogy a latrináról igyon. Amikor mindezt feltárta a tárgyalás során, az erről szóló részletet töröltették a per jegyzőkönyvéből!

7) Nem engedték meg a védőknek, hogy a tanúknak keresztkérdéseket tegyenek fel. Márpedig csakis azt a tanúvallomást lehet a bíróságnak hitelesnek elfogadnia, amely kiállja a keresztkérdések próbáját. Egyébként a legtöbb tanú csakis írásban tett vallomást, nem jelent meg a bíróság előtt, és a bíróság ezeket is elfogadta, figyelmen kívül hagyva a tanúkra vonatkozó szóbeliség elvét.

8) Törvényszék által hitelesnek tekintett dokumentumok nagy részének a hitelessége erősen kétséges, sőt némelyik később kifejezetten hamisítottnak bizonyult. (Megbeszélésekről készült „jegyzőkönyvek” zöme nem a helyszínen, hanem később, emlékezetből lett összeállítva; több jegyzőkönyvből kivettek eredeti lapokat, és később hamisított lapokkal pótolták stb.)

Ha – mindezen túlmenően – tartalmi szempontból vesszük bonckés alá a Nürnbergi Pert, előtűnnek annak égbekiáltó igazságtalanságai.

Joggal kérdezhetjük, milyen jogon vádolhatták „agresszív háborúval” és „emberiesség elleni bűntettekkel” Németországot Drezda, Hamburg, Köln, Duisburg, München, Nürnberg, Berlin romba döntői és ezen városok polgári lakosságának gyilkosai? Nem felháborító-e, hogy a katyni gyilkosok a németekre akarták fogni borzalmas tettüket? Történelmi tény, hogy nem Németország, hanem Anglia és Franciaország robbantotta ki hadüzenetével a második világháborút, és Churchill volt a fő háborús uszító. Milyen alapon vádolhatja Anglia „háborús bűncselekményekkel” Németországot? Milyen jogon emelhetett vádat Anglia Belgium, Hollandia, Norvégia „semlegességének megsértése” címén Németország ellen, amikor tény, hogy éppen az angolok készültek behatolni ezen országokba, és a németek csupán megelőzték őket? Jogos volt-e a Szovjetunió vádja Németország ellen, hogy a preventív háború indításával megszegte az 1939-es megnemtámadási egyezményt, amikor ő maga a sorozatos légi határsértéseivel már hónapokkal korábban ismételten megszegte azt? Nem viszszás-e végtelenül, hogy a koncentrációs táborok intézményét feltaláló és először alkalmazó Anglia, valamint a több milliós tömegeket fogva tartó, kényszermunkára alkalmazó és gyilkoló Gulág-rendszert működtető Szovjetunió vádolta „emberiesség elleni” bűntettel a koncentrációs táborai miatt Németországot?

Korunk igazi háborús bűnösei

Ez a kérdéssor még hosszasan folytatható lenne. De ennyi is elég annak szemléltetésére, hogy a Nürnbergi Per nem igazságszolgáltatás volt, hanem ahogy Harlan Fiske Stone, az USA Legfelsőbb Bíróságának elnöke nevezte: „első osztályú lincsparti”.

Nem a perbe fogott németek voltak háborús bűnösök, hanem azon országok kormányai, amelyek bírái most ítéletet mondtak a legyőzött Németország politikai és katonai vezetői felett. Háborús bűnösök voltak a terrorbombázással az angolszászok, népellenes bűnösök voltak a katyni gyilkosok, a német nőket megerőszakoló szovjet és angolszász katonák, meg a Gulágok rendszerét fenntartó szovjet vezetők! De háborús bűntettek sorozatát követik el napjainkban is az USA külpolitikájának és katonapolitikájának irányítói a Balkán, Afganisztán és Irak elleni terrortámadásokkal. A demokrácia szószólói „demokráciát”, azaz „népuralmat” akarnak az iraki nép akarata ellenére rákényszeríteni az iraki népre, és ezen abszurd idea érdekében alkalmaznak erőszakot! Ez bizony klasszikus példája a háborús bűntetteknek!

A bíróság részéről objektív pártatlanságról már csak azért sem lehetett szó, mert az egész per alatt a bírák együtt ebédeltek, vacsoráztak, ünnepeltek, mulattak, a legszorosabb kapcsolatban álltak a vád képviselőivel, és az ilyenkor szokásos pohárköszöntők alkalmából a vád képviselőivel együtt koccintottak a vádlottak minél előbbi likvidálására…

A több, mint tíz hónapi tárgyalás után 1946. október 1-én a Törvényszék felolvasta az ítélete rendelkező részét. A 22 vádlott közül 12 személyt halálra ítéltek. Ezek a következők voltak: Hermann Göring, Joachim von Ribbentrop, Wilhelm Keitel, Alfred Jodl, dr. Ernst Kaltenbrunner, Alfred Rosenberg, Hans Frank, dr. Wilhelm Frick, Julius Streicher, Fritz Sauckel, dr. Arthur Seyss-Inquart (és távollétében Martin Bormann). Baldur von Schirach és Albert Speer 20 évet, Rudolf Hess, dr. Walter Funk és Erich Raeder életfogytiglani börtönt, Constantin von Neurath 15 évet, Karl Dönitz 10 évet kapott, Franz von Papent, Hjalmar Schachtot és Hans Fritzschét pedig felmentették (a tárgyilagosság látszatának keltése végett).

A halálos ítéleteket (a távollévő Bormann és az utolsó pillanatban öngyilkos Göring kivételével) 1946. október 15-ről 16-ra virradó éjjel végrehajtották, a legszigorúbb biztonsági intézkedések közepette. Amennyire félt a vádhatóság (és az egész Törvényszék) a per alatt a vádlottak esetleges „kellemetlen” kérdéseitől, annyira bátran, emelt fővel mentek utolsó útjukon az akasztófa alá a halálra ítéltek. Hazájukat, Németországot éltették; olyan hősiesek voltak halálukban, mint amilyen legendás, hősi harcot folytatott az egész német nép a háború alatt az ellene és néhány szövetségese ellen felsorakozott fél világgal szemben. Méltók voltak a halálra ítéltek Németországhoz – és a német nép méltó volt hozzájuk!

Haláluk 60 éves évfordulóján álljon itt Ribbentrop búcsúja a földi élettől, amely a társai gondolatait, érzéseit is tükrözte: „Isten áldja Németországot! Utolsó kívánságom, hogy állítsák helyre Németország egységét, és ez járuljon hozzá Kelet és Nyugat kibéküléséhez!”

Ribbentrop kívánságának első része teljesült: Németország újra egységes. De a világon igazi béke egyedül az igazságosság gyümölcse lehet: igazi béke csak akkor lesz, ha eltűnik az a gyűlölet, amely a Nürnbergi Pert létrehozta és lefolytatta, ha nem burkolózik a jog és igazságosság köpenyébe a győztes bosszúvágya, és ha megtanulja az ember az ellenségében is tisztelni és megbecsülni, ami nagyszerű!

A Nürnbergi Perről is történelmi távlatban érvényesek Adolf Hitler egykori szavai: „Az állam bírái elítélhetnek ártatlanokat tetteikért, de a történelem, a magasabb jog és igazabb igazság istenasszonya mosolyogva fogja egykor széttépni ezt az ítéletet, és felmenti majd a vádlottakat a bűnösség vádja alól.”

EGY IZRAELI PROFESSZOR SZERINT:

„EL TUDNÁNK PUSZTITANI AZ ÖSSZES EURÓPAI FŐVÁROST”

(IAP News) – Egy izraeli professzor és hadtörténész utalt rá, hogy Izrael megbosszulhatná a holocaustot azzal, hogy több millió németet és más európaiakat semmisít meg.

A Jerusalem Post-ban megjelent interjúban Martin Van Creveld professzor azt nyilatkozta, hogy Izraelnek megvan a lehetősége arra, hogy nukleáris fegyverekkel megtámadja a legtöbb európai fővárost.

„Több száz nukleáris robbanófejünk és rakétánk van, és bármilyen irányban fel tudjuk lőni őket, talán még Rómára is. A legtöbb európai főváros célpont a légierőnk számára”.

Creveld, a jeruzsálemi Héber Egyetem hadtörténeti professzora, rámutatott, hogy Izrael egyetlen értelmes katonai stratégiája a palesztin nép tekintetében a „kollektív deportálás”.

„Az összes palesztint deportálni kellene. Azok, akik erre törekszenek (az izraeli kormány) csak a megfelelő időpontra és a megfelelő emberre várnak. Két évvel ezelőtt az izraelieknek csak 7 vagy 8%-a gondolta úgy, hogy ez lenne a legjobb megoldás, két hónapja már 33%, most pedig – a Gallup felmérése szerint – 44%”.

Creveld azt mondta, biztos benne, hogy Ariel Saron izraeli miniszterelnök deportálni akarta a palesztinokat.

„Úgy gondolom, nagyon is lehetséges, hogy ezt akarta tenni. Ki akarta terjeszteni a konfliktust. Tudta, hogy semmi más, amit tehetnénk, nem lesz eredményes.”

Mikor azt kérdezték, nem aggódik-e, hogy amennyiben Izrael tömeggyilkos deportálást hajt végre a palesztinok ellen, „gazember államnak” fogják nyilvánítani, Creveld Moshe Dayan korábbi izraeli védelmi minisztert idézte, aki szerint „Izrael olyan kell, hogy legyen, mint a veszett kutya: túl veszélyes ahhoz, hogy zaklassák.”

Creveld azzal érvelt, hogy Izraelt nem érdekelné különösebben, ha gazember államnak neveznék.

„A haderőnk nem a világ harmincadik legerősebb hadereje, hanem inkább a második vagy harmadik. Képesek vagyunk arra, hogy az egész világot magunkkal rántsuk. És biztosíthatom, hogy ez meg is fog történni, még mielőtt Izrael elbukna.”

Islamic Association for Palestine (IAP)
Nadim Ladki
(Ford. l. p.)

HERMANN GÖRING UTOLSÓ LEVELE WINSTON CHURCHILLHEZ

A sokak által Göringnek tulajdonított alábbi levél először az angliai „The Independent Nationalist"-ban jelent meg, bölcs történelemelemzése miatt maradandó és tanulságos. A szerk.

Churchill Úr!

Valószínűleg örül annak, hogy túlélhet engem és szerencsétlen társaimat. Nem habozom gratulálni e személyes győzelemhez és a ravaszságához, ahogy ezt elérte, igaz, Ön és Nagy-Britannia nagy árat fizetett érte. Ha azt hinném, hogy eléggé naiv, s így nem fontolja meg, hogy ez a siker több mint egy mutatvány, több mint ártalom a Nagy-Német Birodalomnak, több mint egy színházi előadás azon népek, valamint a zsidó és bolsevista szövetségeseik számára, amelyeket belemanőverezett a háborúba, akkor életem utolsó órájában ez az Önnek tett nyilatkozatom az utókor szemében egy méltatlan személyre pazaroltnak tűnne.

Németként és az egyik legfőbb felelős német vezetőként a büszkeségem megakadályoz abban, hogy egy világtörténelmi jelentőségű vita során egyetlen szót is vesztegessek azokra a szégyenteljes, aljas módszerekre, amelyeket a győztesek alkalmaztak ezen eljárás során a személyemmel szemben.

Mindazonáltal, mivel az a nyilvánvaló és bejelentett szándéka a jogi adminisztrációnak, hogy magát a német népet az illegalitás mélyébe taszítsák, és egyszer s mindenkorra megfosszák attól a lehetőségtől, hogy a jövőben megvédje magát, és ezt a célt úgy akarják elérni, hogy eltávolítják a nemzetiszocialista állam felelős embereit, néhány szót kell ejtenem az Ön és a szövetségesei által kigondolt ítélet történelmi témájáról.

Azért intézem Önhöz ezeket a megjegyzéseket, mivel Ön az egyik legtájékozottabb személy ennek a háborúnak rejtett, igazi okaival és elkerülése lehetőségeivel kapcsolatban, legalábbis olyan módon, ami elviselhető az európai jövő számára. Mégsem volt hajlandó tanúskodni és esküt tenni a saját ítélőszéke előtt.

Ezért nem állok el attól, hogy amíg van rá idő, Önt a történelem ítélőszéke elé idézzem, és azért intézem Önhöz ezeket a megjegyzéseket, mert tudom, hogy ez a törvényszék egy napon úgy fogja elénk tárni Önt, mint azt az embert, aki becsvágyával, intelligenciájával és energiájával az európai népek sorsát idegen világhatalmak uralma alá kényszerítette.

A történelem színe előtt Önben azt az embert látom, akinek megvolt a képessége ahhoz, hogy Adolf Hitlert és a politikai teljesítményeit megsemmisítse, azt az embert látom, aki mindazonáltal képtelen lesz megvédeni Európát az ázsiaiak inváziója ellen

Az volt a becsvágya, hogy igazolja a Versailles-i Szerződést Németországra vonatkozóan. Végzetesnek fog bizonyulni az Ön számára, hogy ez sikerült. Ön megszemélyesítette a saját régi dzsentri rétegének megcsontosodott makacsságát és öreg korának csökönyösségét is, ellenezve a megújult német hatalom utolsó gigantikus erőfeszítését, hogy Európa sorsát az ázsiai sztyeppéken döntsék el, biztosítva ugyanazt a jövőben is. Amikor az én felelősségem az események jövőbeli alakulásában már rég megtalálta a maga objektív bíráját, az Ön számláját fogja terhelni, hogy az elmúlt véres háború nem az utolsó volt, amelyet a kontinensen meg kellett vívni a rajta élő népek életlehetőségéért.

Önnek kell felelnie azért, hogy a tegnap véres háborúját egy még nagyobb fogja követni, és az európai népek nem a Volgánál, hanem a pireneusi hegyeknél fogják a döntést meghozni.

Forró vágyam, hogy Ön legalább addig éljen, hogy meglássa azt a napot, amelyen a világ, és különösen a nyugati népek tudatára ébrednek annak a keserű igazságnak, hogy Ön és barátja, Roosevelt volt az, aki a jövőjüket eladta a bolsevizmusnak a nacionalista Németország fölötti olcsó személyes győzelem árán. Ez a nap hamarabb jöhet el, mint ahogy szeretné, és idős kora ellenére is elég életerős lesz ahhoz, hogy lássa: vérvörössé válik a Brit-Sziget.

Meggyőződésem, ez Önökre fogja szabadítani mindazt az elképzelhetetlen terrort, amelyet jelenleg a hadiszerencse folytán elkerültek, vagy annak következtében, hogy a német hadviselés irtózott az ugyanahhoz a fajhoz tartozó népek hadviselési módszereinek teljes degenerációjától. Mivel ismerem a tőlünk származó különböző fegyverek mennyiségét és terveket, amely – a Vörös Hadseregnek nyújtott katonai segítségük következtében – a kezükbe került, ezt tudom feltételezni.

Kétségtelen, hogy Ön – szokásához híven – hamarosan megírja majd megfelelő emlékiratát, annál is inkább, mert senki sem képes megakadályozni, hogy azt mondja el, és azt titkolja el, amit akar.

Nagyon ügyes dolognak hiszi alárendelni ezt a történelmi igazságot a ravaszságnak; rábízni néhány fiatalabb jogászra, hogy változtassák át azt egy célszerű dialektikus tanulmánnyá, annak ellenére, hogy mint brit és mint államférfi tudja jól, hogy ilyen eszközökkel a népek létproblémái nem voltak megítélhetők és megoldhatók a múltban, és nem lesznek ilyenek a jövőben sem.

Hermann Göring nürnbergi cellájában

Jól megalapozott véleményem az Ön intelligenciájának erejéről és fortélyosságáról nem engedi meg, hogy úgy gondoljam, Ön elhiszi azt a vulgáris propagandát, amellyel megindokolta az ellenünk folytatott háborút, és amellyel dicsőítette egy fantasztikus show keretében a felettünk aratott győzelmet.

Mint a Nagy-Német Birodalom egyik legmagasabb katonai, politikai és gazdasági vezetője a leghatározottabban kijelentem a következőket: ez a háború azért volt elkerülhetetlen, mert Nagy-Britannia politikája – az Ön és a minden téren hasonló felfogású barátai befolyása alatt – makacsul, állandóan a német nép életérdekei és a legtermészetesebb fejlődése akadályozására irányult, és – telve a brit hegemónia fenntartásának szenilis becsvágyával – a második világháborút választotta egy megegyezés helyett, ahogy azt mi megkíséreltük újra és újra létrehozni, Európa két legkiválóbb népének üdvére.

Ezennel még egyszer a leghatározottabban kijelentem, hogy a német nép bűne ebben a háborúban – amelybe Ön kényszerítette – kizárólag abban áll, hogy megkísérelte felszámolni nemzeti létének örök nehézségeit, amiket, Ön mesterségesen szított és fenntartott.

Hasztalan lenne bármely vitába belemenni az okokról, a megszorító feltételekről és az indítékokról, amelyek a háború folyamán a politikai és katonai bonyodalmakhoz vezettek, és amelyeket az Önök jogászai oly ügyesen tudtak egyoldalú módon a nemzetiszocialista rezsim számlájára írni. Az európai kultúra elpusztított régiói és elrabolt kincsei ma még az Ön számára tanúságul szolgálnak arról az elkeseredett, kétségbeesett küzdelemről, amellyel egy nagy és büszke nép páratlan áldozatkészséggel vívta élethalálharcát tegnap. Holnap azt fogják bizonyítani, hogy egyedül az Ön által harcba vetett túlerő volt képes e nép leigázását és jogfosztottságát elérni. Holnapután az oroszok fogják tanúsítani az árulást, amely kiszolgáltatta Európát a vörös ázsiaiaknak.

Az Ön által meghódított Németország éppen elesettségével fog bosszút állni Önön, aki nem tanúsított jobb politikát és nem mutatott nagyobb bátorságot, mint mi. Nem erejének, vagy stratégiájának jobb minősége, illetve felsőbbrendűsége miatt, hanem hat év után kizárólag szövetségeseinek túlerejével győzött. Ne higgye, hogy a győzelme csak annyi, amennyit elmond a világnak. Ön és az ön keze hamarosan learatja majd a politikai művészetének gyümölcseit. Amit Ön, mint gyakorlati cinikus, nem fogad el velünk szemben – nevezetesen azt, hogy a mi harcunk keleten sürgető önvédelmi aktus volt, mégpedig nemcsak Németország, hanem egész Európa szempontjából, és ezt a harcot németek vívták, amelyet Ön állandóan elítélt, amely tehát jogos harc volt –, azt az Ön szövetségese és jelenlegi barátja, Sztálin hamarosan be fogja bizonyítani Önnek és a Brit Birodalomnak.

Akkor majd tapasztalni fogja, mit jelent ilyen ellenség ellen harcolni; meg fogja tanulni, hogy a szükség törvényt bont, és nem tud ellene sikeresen küzdeni sem jogi szerződésekkel, sem Nagy-Britannia és európai szövetségesei súlyával.

Azt mondta a német népnek, hogy önt elsősorban a demokratikus életformájuk helyreállítása érdekli. De egyetlen szóval sem mondta, hogy helyre akarja állítani számukra az élet ésszerű alapjait, amelyeket megtagadtak tőlük az elmúlt 25 évben. Az Ön neve ott áll minden lényeges dokumentum alatt, amely a Németország iránti megértés hiányának és féltékenységnek ebből a korszakból származik. Az Ön neve ott fog állni a következmény alatt is, amellyel Európa léte helyett Németország felszámolásának ez a korszaka kihívást jelentett a történelem számára.

Hitem népem életerejében megingathatatlan. Erősebbek lesznek, és tovább fognak élni, mint Ön. Mindazonáltal szomorúságot okoz az a tudat, hogy az Ön hatalmával szemben védtelenül most is azon szerencsétlen áldozatok közé tartoznak, akik az Ön sikerének köszönhetően nem a nyugati népek számára az intelligencia által kitűzött közös cél megvalósítására irányuló munka jövője felé közelednek, hanem a közös történelmük legnagyobb katasztrófája felé sodródnak.

Nem kívánok vitatkozni azokról a gaztettekről, amelyeket Ön joggal vagy alaptalanul nekünk tulajdonít, és amelyek sem nem illenek a német néphez, sem nem terjednek ki minden németre; és nem akarok beszélni azokról az atrocitásokról sem, amelyeket az Ön és a szövetségesei oldaláról követtek el a németek milliói ellen, mivel tudom, hogy ezen ürügy nélkül sem lett volna más a Németországgal kapcsolatos bánásmódja, mivel 1914 óta nem kevesebbre törekedett, mint a Német Birodalom elpusztítására. Ez, a történelmi célja nem engedi meg, hogy felülbírálja azokat az elkerülhető és elkerülhetetlen következményeket, amelyeket a lankadatlan törekvései okoztak, és amelyeket örömmel fogadott, mint utólagos bizonyítékot a cselekedetei igazolásához. Ma már fájlalom a magam és a nemzetiszocialista kormány legnagyobb hibáját, a végzetes tévedést: hittünk az Ön államférfiúi ítélőképességében. Fájlalom, hogy Önre bíztam annak felismerését, hogy indokolt és világpolitikailag szükséges egy békés, fejlődő (virágzó) Németország egy virágzó Anglia létéhez. Fájlalom, hogy az eszközeink nem voltak elégségesek ahhoz, hogy meggyőzzük Önt az utolsó pillanatban: Németország felszámolása Nagy-Britannia, mint világhatalom felszámolásának is kezdete lenne. Mindegyikünk a maga törvénye szerint kezdett cselekedni: én az új törvény vonalán, aminek ez az Európa már túl öreg volt – Ön a régibe kapaszkodva, aminek ez az Európa többé már nem elég fontos a világon.

Tudni fogom, miként közeledjek utam végéhez, azzal az abszolút meggyőződéssel, hogy német nemzetiszocialistaként és minden más megfontolásból is, Önnél különb európai voltam. Ennek megítélését könnyű szívvel az utókorra bízom. Őszintén remélem, sokáig fog élni ezen a világon, talán Önnek is megadja a sors – ahogy nekem megadta –, hogy eltűnésekor egy igazságot is hagyjon az utókorra.

Hermann Göring

[Megjegyzés: E szavak lejegyzését követő néhány órán belül az első világháború hős pilótája és Adolf Hitler örököse önkezével vetett véget életének.]

(Ford: Tudós-Takács János)

Marschalkó Lajos

HORTHY MAGYARORSZÁG – SZÁLASI MAGYARORSZÁG

Erre már sokan nem emlékeznek: 1919 júliusában a hajdúböszörményi „Ébredő”-nyomda tulajdonosa, Szabó Ferenc kirakatában megjelent egy plakát. Rajta kormánykerék, amelyet egy kemény kéz fog. A szegedi nemzeti hadsereg első üzenete volt ez. Rajta egyetlen, soha nem hallott név: Horthy!

Amikor a Rubinstein Benők, s Galíciából érkezett Szmukok voltak Silye Gábor hajdúfőkapitány uram szabadságharcos városának urai, parancsolói, amikor egy ötszázalékos idegen kisebbség böllér-bicskái, revolverei meredtek Bocskay unokáira, akkor bizony az éhkoppon élő kert napszámos is úgy nézte ezt a piros-fehér-zöld plakátot, mint a templomban az úrvacsora-kelyhet.

Horthy! Horthy! Horthy! – hallom még ma is, amint a debreceni tízezrek, parasztok, munkások, intellektuelek; egy megkínzott város fiai, leányai ünneplik a Nagytemplom előtt. Ott áll a Kollégium kapujában az öreg Dégenfeld József főgondnok: – Isten hozta a Szabadítót!

És ne haragudjon meg érte senki sem, akkor, de csak akkor ő látszott a magyar Szabadítónak. Nem fehér lova, nem tengerész uniformisa, nem is németes akcentusú magyar beszéde bűvölte el a magyart. Mögötte azonban ott menetelt a magyar ifjúság, a lövészárkok szocializmusát kitanult katonatiszt és egyszerű napszámos, Gömbös Gyula vezérkari százados, a murgai tanító fia és pozsonyi Eckhardt Tibor sajtófőnök, az Ébredő Magyarok Egyesülete, Tormay Cécile, a nagy magyar írónő, Prohászka Ottokár, a szocialista-szent, Szabó Dezső, az ébresztő, Milotay István a nagy úttörő...

Horthy! Horthy! Horthy! – hallottuk Hajdúböszörményben, vagy a detronizáló, de a Szamuelly-i terror alól felszabadult Debrecen főterén, a Kossuth-szobornál.

A hatalom azonban bűvös őrület. Budán ott áll a Vár, a királyi palota fénye, ragyogása, egy tündérszép asszony minden ambíciója, és a kísértés, hogy ezt a hatalmat meg lehet tartani, ha többé nem az ifjú katonákra, a szegedi tisztekre, nem az ébredő magyarok háromszázezres tömegére tekintünk, hanem csak Chorinok, Fellnerek, Hatvany-Deutschok magyar gyarmatát, az országhódítók impériumát látjuk a budai Vár magasságából.

Horthy Miklós és a „Horthy-Magyarország” tragédiája nem 1944 október 15-én, hanem 1923 húsvétján következett be, amikor az úgynevezett Egységes Pártból ki kellett válni a hét fajvédő képviselőnek, a nemzeti és szocialista megújhodásra törő erőknek. A bolsevikek alól felszabadított Magyarország és maga Horthy Miklós fölött is átvette a hatalmat gróf Bethlen István, rajta keresztül pedig a nemzetközi nagytőke, a chorin-kapitalizmus és a népszövetségi kölcsön. Horthy Miklós nem 1944 október 15-én árulta el a megújhodásra váró magyarságot, hanem 1923-ban, amikor meghajolt az országhódítók, a fél-feudalizmus, a nagyarisztokrácia, a nagy-plutokrácia előtt és ellenfelévé vált azoknak, akik 1919-ben benne hittek, benne reménykedtek és tőle várták a szebb magyar életet.

Mindaz, ami az ő nevével indult, felszabadulás a zsidó országhódítás alól, a marxizmus megtörése, a földreform, a nemzetiszocialista nemzetvédelem, az idegen szellemiség kiseprűzése, a száz százalékosan idegen sajtó hatalmának lerontása, – velünk együtt, akik ifjonti hittel hittünk ebben – ellenzékbe szorult. Hamarosan a konszolidáció ürügyén rendőrileg üldözött program lett.

Bethlen István csakhamar Horthy Miklós és a Nemzet szerencsétlenségévé vált, mert jóval nagyobb elmebeli képességeivel mindig rá tudta venni a Kormányzót olyan lépésekre, amelyek szöges ellentétben állottak Horthy Miklós 1919-23 között megmutatott egyéniségével, amelyben joggal hitt és joggal csalódott a magyar nép.

A marxista-ellenes, de nemzeti és szocialista programból Bethlen-paktum lett a szociáldemokrácia korrupt, idegen vezéreivel, azzal a feltétellel, hogy a szociáldemokraták nem állítanak jelölteket a falusi kerületekben és nem forszírozzák a párt agrár-programját. A zsidó sajtó megrendszabályozása véres gúnnyá változott, mert a „Pesti Napló”-ban, Klein Ármin lapjában, élén Bethlen Istvánnal a rendszer urai, miniszterei, kormányfőtanácsosai írták a vezércikkeket, míg Gömbös Gyulának meg kellett elégednie a „Magyar Falu”, alig ismert lapocska nyilvánosságával. A szakszervezeti és vele együtt a munkáskérdés visszacsúszott a Buchingerek, Győrki-Grószok, és a többiek nem mindig tiszta kezébe. A földreformból szörnyszülemény lett, amelyen nem Horthy, hanem Bethlen István kezenyoma és diabolikája látszott. S mindezt kiegészítette az elsőszámú közátok, a Hetényi Imre, majd Sombor-Schweinitzer politikai rendőrsége, az országhódító hatalom különös terror-szerve, amely természetesen meg sem közelítette az ÁVH gyalázatát. Ennél rosszabbat csinált. Titkos jelentéseiben szüntelenül ásta a szakadékot a bizalmatlan Horthy-kormányzó és a magyar nemzeti jobboldal között. A gyalázatos hangú „Rebekka ki a Várból” című röpirat nem a hungaristáktól származott, hanem Sombor-Schweinitzeréktől. Ugyanígy az az 1944-es röpirat, amelynek hungarista látszata volt, de a hungaristákat akarta Imrédy ellen ugratni. Igen-igen valószínűnek látszik, hogy a híres-nevezetes puffancsgránátot is Schweinitzerék helyezték el, hogy aztán a hungaristákra foghassák a Horthy-ellenes tüntetést.

A Horthy-rendszernek és magának Horthy Miklósnak az volt a végzete, hogy szembefordult önmagával, megtagadta saját elveit, jobboldali eszményeit és jobboldali követőit is. Kistarcsán már nem a Hofbauer-Csocsó bácsi napidíjas kommunistái ültek (mert ha tetszelegni akart a kormányzónak, akkor felfogadott néhány munkanélkülit, akiket aztán kommunista, vagy akár „nyilas” összeesküvőnek játszott ki), hanem a jobboldali magyarság tagjai, elsősorban hungaristák.

A magyar lélekhasadást, a jobboldal egymásnak ugrasztását, a jobboldali kiskocsmák és jobboldali úrikaszinók egymásellení gyűlöletét Somborék sötét gyülekezete gyűjtotta fel hamis, titkos jelentésekkel, hazugságokkal, intrikákkal, amelyekért nem Horthy, de még nem is Keresztes-Fischer Ferenc, hanem a vesztegető, országhódító hatalom fizette a pénzt. Esetleg maga Chorin Ferenc, vagy a csepeli Weiss Manfréd.

Ha még megengedi a jó Isten és meg tudom írni az „Országhódítók” c. könyvemet, furcsa és ismeretlen dolgokat fog olvasni a magyarság erre vonatkozólag. Mert annyit szabad legyen felhozni Horthy Miklós mentségére, hogy ő látszólag az ország kormányzója, gyakorlatilag azonban egy idegen világ- és országhódító hatalom foglya, szolgája volt.

Egy bizonyos, a fegyverletételi kiáltvány után a legrégibb horthysták is úgy érezték, hogy Szálasi Ferencnek jönnie kell! Jött és mi is köszöntöttük. Nem azért, mert valami előnyt akartunk Tőle és Általa. Jött, mégpedig azért, mert ez a Horthy-Magyarország elhasználta önmagát. Odáig süllyedt, hogy „Európa első antibolsevista államfője” Peyer Károllyal és Szakasits Árpáddal, sőt egy Karádi Katalin nevű sváb itatólánnyal tárgyalt hatalma megmentéséről. Bizánc elveszett s a bukás mélységét, nagyságát az mutatta, hogy csak két árva paraszt-testőr volt hajlandó meghalni érte. Egyik október 15-én délelőtt ifj. Horthy Miklós, a második pedig a Szarvaskapú védelmében.

A „Szegedi Gárda” ennyire olvadt. A m. kir. honvédség, a nép nem engedelmeskedett a fegyverletételi parancsnak. Akkor hát érdemes megkérdezni: mi a különbség közöttük? Miért sugárzik ki a magyarságra még mindig a két egyakaratú, egyhitű jobboldali Magyarország lélekhasadása?

Összetartás (Kanada), 1960. december hó

AZ FBI SZERINT „NINCS KÖZVETLEN BIZONYÍTÉK ARRA, HOGY BIN LADENNNEK KÖZE VOLT SZEPTEMBER 11-HEZ”

2006. június 26. – A hét végén elgondolkodtató e-mail jelent meg internetes levelezőlistákon, amely felhívja a figyelmet az FBI „Legkeresettebb Terroristák” című weblapjára, illetve az ott szereplő Osama Bin Laden-re. Az e-mailben felteszik a kérdést, hogy „Miért nincs Osama Bin Laden körözési fotójánál közvetlen utalás a 2001. szeptember 11-i eseményekre?”. Az FBI Osama Bin Ladennel foglalkozó weblapján az áll, hogy őt az 1998. augusztus 7-i, Dar Es Salaam-i (Tanzánia) illetve nairobi (Kenya) amerikai követségek elleni bombamerényletek miatt keresik. Az FBI szerint ezekben a merényletekben több mint 200 ember vesztette életét. Az FBI Bin Laden körözésének indokolását azzal fejezi be, hogy „ezen kívül Bin Laden több más terroristatámadás gyanúsítottja, szerte a világban”.

2006. június 5-én a Muckraker Report kapcsolatba lépett az FBI Központtal, hogy megtudja, miért nem utal a Bin Ladent a legkeresettebbek közé soroló körözvény arra, hogy a szeptember 11-i események miatt is körözik. A Muckreaker Report Rex Tomb szóvivővel beszélt. Arra a kérdésre, hogy Bin Laden internetes körözvényén miért nem szerepel szeptember 11., Tomb azt válaszolta, hogy „azért nincs említve szeptember 11. Bin Laden internetes körözvényén, mert az FBI-nak nincs közvetlen bizonyítéka arra, hogy Bin Laden-nek köze volt szeptember 11-hez.”

Meglepődve azon, hogy az FBI szóvivője ilyen könnyedén ilyen megdöbbentő kijelentést tesz, megkérdeztem: „Hogyan lehetséges ez?”. Tomb így folytatta: „Bin Laden-t hivatalosan nem vádolják szeptember 11-el kapcsolatban. Az FBI bizonyítékokat gyűjt. Ha a bizonyítékokat összegyűjtötték, átadják őket az Igazságügyi Minisztériumnak. Az Igazságügyi Minisztérium ezután eldönti, van-e elég bizonyítéka ahhoz, hogy bíróság elé vigye az ügyet. Az amerikai követségek 1998-as bombázása esetében Bin Laden ellen hivatalosan vádat emeltek a szövetségi bíróság előtt. Szeptember 11-el kapcsolatban nem emeltek ellene vádat, mert az FBI-nak nincs olyan közvetlen bizonyítéka, ami igazolná, hogy Bin Ladennek köze volt a szeptember 11-i eseményekhez.”

Ezeket az FBI nyilatkozatokat végiggondolva nem kell hozzá sok idő, hogy megemelkedjen az ember vérnyomása. Ha Önök is úgy gondolkodnak, ahogy én, nagyon hamar felmerül Önökben egy sor igen komoly kérdés. Először is, ha az USA kormányának nincs elég bizonyítéka arra, hogy Bin Laden-nek köze volt szeptember 11-hez, akkor hogy lehetett elég bizonyítéka arra, hogy bevonuljon Afganisztánba azért, hogy „kifüstölje a rejtekhelyéről”?. Az Egyesült Államok kormánya saját állítása szerint azért szállta meg Afganisztánt, hogy Bin Laden-t és a tábilokat „eltávolítsa”. A Bush adminisztráció a médiában szereplő tisztviselőin keresztül azt üzente az amerikai népnek, hogy Osama Bin Laden az első számú közellenség, és ő a felelős közel 3000 amerikai haláláért 2001 szeptember 11-én. Mégis, közel öt évvel később az FBI azt nyilatkozza, hogy nincs közvetlen bizonyítéka arra, hogy Bin Laden-nek köze volt szeptember 11-hez.

A következő dolog Bin Laden „beismerő” videója, amit az USA kormánya 2001 december 13-án hozott nyilvánosságra. A legtöbb amerikai ma is emlékszik erre a videóra. Ez az a videó, amin Bin Laden és néhány barátja nagy örömmel idézik fel a szeptember 11-i Egyesült Államok elleni terrortámadást. A Védelmi Minisztérium a videó nyilvánosságra hozatalával egy időben kiadott egy sajtóközleményt, melyben a védelmi miniszter, Donald H. Rumsfeld azt nyilatkozta: „Bin Laden felelőssége a szeptember 11-i támadásban nem volt kétséges ennek a felvételnek a megszerzése előtt sem.”. Rumsfeld ezzel a nyilatkozattal azt sugallta, hogy már a „beismerő videó” előkerülése előtt ismert volt, hogy Bin Laden a szeptember 11-i merényletek értelmi szerzője és a videó csak megerősítette, amit az USA kormánya már amúgy is tudott, azaz, hogy Bin Laden felelős a szeptember 11-i merényletekért.

Egy BBC-cikk, amely a „szeptember 11-i beismerő videó”-ról tudósít, azt állítja, hogy Bush elnök vonakodott nyilvánosságra hozni a videót, mert tudta, hogy az sok amerikait az elszenvedett fájdalmas veszteségre emlékeztet. Ám azt is tudta, hogy Bin Laden bűnösségét „elsöprő erővel” igazolja. „El fogjuk kapni”, mondta Bush elnök, „nem érdekel, hogy élve vagy halva”.

Egy CNN cikkben, a Bin Laden videóval kapcsolatban Rudy Giuliani akkori New York-i polgármester azt mondta, „a szalag minden kétséget kizáróan bizonyítja, hogy a Bin Laden és társai ellen indított amerikai katonai hadjárat több mint megalapozott”. Richard Shelby (alabamai republikánus szenátor), a szenátus Hírszerzési Bizottságának alelnöke ezt mondta: „A videó nyilvánosságra hozatalának központi szerepe van abban, hogy tájékoztassuk mindazokat az embereket szerte a világban, akik nem hisznek abban, hogy Bin Laden-nek köze volt szeptember 11-hez”. Shelby így ▶

Edgar J. Steele

SOSE BÍZZ EGY ZSIDÓBAN

„Ez az embercsoport – úgy tűnik – olyan különleges, olyan nagyszerű, olyan csodálatra méltó, olyan hihetetlen, olyan védett és talán olyan erős, hogy a nyugati világban furcsa helyzet állt elő. Mi, nem-zsidók írhatunk bármely embercsoportról, de nem írhatunk a „zsidó”-nak nevezett csoportról úgy, hogy ne kavarnánk vele vihart. Vannak kivételek. Írhatunk „zsidókról” ha szolgai, rajongó stílusban tesszük, ami hangsúlyozza, hogy ez a csoport mennyire csodálatos, különleges, tökéletes és bámulatra méltó”

Robert Lindsay, Szent faji háborúk, valóság és képzelet *(Racial Holy Wars, Real and Phantom)*

„Úgy gondolom, hogy néha a zsidók között a legerősebb az antiszemitizmus. A mai napig gyakran előfordul, hogy egy német zsidó gyűlöli az orosz vagy lengyel zsidókat. Vannak ebben az országban olyan német-zsidó klubok, amelyek induláskor nem engedték, hogy orosz vagy lengyel zsidók belépjenek. Néhányan időközben lazítottak ezen, de nem mindegyik. Biztos vagyok benne, hogy amikor Hitler elindult, sok német zsidó nem bánta, amit más zsidókkal tett. Nem gondolták, hogy majd ellenük fordul. Hát nem nevetséges? De ha a zsidók között lehet antiszemitizmus, miért ne lehetne mások között is?

Kirk Douglas színész (született Isszur Danyielovics, orosz-zsidó emigránsok fia), *Az ócskás fia – Önéletrajz*, 23. old. (Pocket Books: New York, 1989)

„Az antiszemitizmus betegség – amit a zsidóktól kap el az ember.”

Ügyvédi munkám első hónapjában egy nyudíjba vonuló bíró azt a tanácsot adta: „Sose hunyászkodj meg a győzelemért”. Ez az egyik legjobb tanács, amit valaha kaptam. Ha figyelmen kívül hagyom, úgy tűnik, végül mindig megbánom. Azonban ma engedek a kísértésnek, mert ezt a fontos leckét lehet belőle tanulni: *Sose bízz egy zsidóban*.

Minél öregebb leszek, annál kevésbé hiszek a véletlenekben. Mit gondolnak, milyen gyakran fordul elő, hogy valóban a véletlen felelős valamiért? 5%? 2%? Kevesebb? Én az életem során gyűjtött személyes megfigyeléseimre támaszkodva úgy hiszem, valójában kevesebb, sokkal kevesebb.

A véletlen egybeesés természetesen csak annyit jelent, ami a nevében is benne van: olyan eseményeket, melyek egymástól teljesen függetlenül következnek be, de látszólag kapcsolatban állnak egymással, például az idejük, helyük stb. egyezése miatt.

Egyszer volt egy ügyfelem, aki három éven belül négyszer keresett meg, hogy képviseljem olyan autóbalesetekkel kapcsolatban, ahol beléhajtottak hátulról. A negyedik balesetnél a másik fél, a biztosító ügyitézője nem hitt a véletlenekben és ragaszkodott hozzá, hogy az ügyfelem volt a hibás, annak ellenére, hogy ő a második, harmadik és negyedik balesetben csak utas volt. Gondolom, a gondatlan utazás vétségét akarta felróni az ügyfelemnek. Ezek a balesetek nyilván egyszerű véletlen egybeesések. *Vannak véletlenek.*

Hosszú jogászi pályafutásom során több ezer ügyfelem volt, így nagy volt a valószínűsége, hogy legalább egy ilyen esettel találkozom. Ez volt az egyetlen ilyen esetem, bár több ügyfelemmel is előfordult, hogy kétszer belehajtottak hátulról, és végül lényegében mindegyikükről kiderült, hogy nem hibásak a balesetben (pl. nem fékeztek egymás után többször, anélkül, hogy hátranéztek volna). Így néz ki egy véletlen egybeesés.

Kizárólag a vita kedvéért (*arguendo,* ahogy mi, jogászok fellengzősen mondanánk), tegyük fel, hogy valódi véletlen egybeesések vannak, mondjuk, az esetek 1%-ában. Ez azt jelenti, hogy azok, akik „megelőlegezik a bizalmat” másoknak, „kivárnak”, vagy „megvárják, mi lesz a dologból”, *az esetek 99%-ában tévednek!* Gondolkodjanak el ezen egy pillanatig.

A bizonytalanok például nem hiszik, hogy a feketék erőszakosabbak, mint a fehérek. Úgy gondolják, kizárólag a véletlen műve, hogy az egyéni fekete bűnelkövetők 50-szer annyi erőszakos bűncselekményt követnek el (nemi erőszak, gyilkosság, testi sértés), mint az egyéni fehér elkövetők (a csoportos elkövetés a feketéknél 7-szer gyakoribb, pedig az összlakosságnak csak 7%-át teszik ki – számolják csak ki Önök is! „Bizonyítsd be!” – követelik, miközben figyelmen kívül hagyják a statisztika és a valószínűségszámítás bizonyító erejét. Így gyanútlanul lehajóztak New Orleans-ba és csodálkoztak, hogy aligátor-eledel lett belőlük.

A bizonytalanok azt hiszik, puszta véletlen, hogy mind Geroge W. Bush-t, mind az édesapját megválasztották elnöknek. „Dubya” (Dupla W) az apja nélkül is elnök lehetett volna. Hát peeeeersze …

Tehát, a bizonytalanok *bármiben* 100-ból 99-szer tévednek. Hányszor kell valakinek tévedni ahhoz, hogy Önt ne érdekelje többé a mondanivalója? Fogadok, hogy 99%-nál jóval kevesebbszer.

Nem véletlen, hogy az emberek modora öreg korukra kérgessé válik: a tapasztalat azt mutatja, hogy a véletlenek nagyon ritkák. Ezért nem lehet egy idősebb emberrel bármit elhitetni. Hiszik vagy sem, még a tinédzserekeknél is rosszabbak vagyunk.

Majdnem biztos, hogy az élete egy pontján Ön is úgy gondolja majd, hogy torkig van azzal, hogy legtöbbször nincs igaza. Ekkor az ember végleg elveti a véletlen egybeesést, mint *bárminek* a magyarázatát. Ezért mondom most én is, hogy nem hiszek a véletlenben. Mióta erre rájöttem, rengeteg dolog sokkal egyszerűbb lett számomra és sok erőfeszítéstől megkímélem magam. És csak nagyon ritkán tévedek. Ha a fenti elméletet alkalmazzuk, százból egyszer, de a saját tapasztalataim szerint sokkal, sokkal ritkábban tévedünk. Ezért szinte lehetetlen nekem bármit beadni. Kibírom, hogy az esetek egy százalékában tévedek. Higgyék el nekem, jobb, mint 99%-ban tévedni.

Ezért mondom ma Önöknek: Sose bízzanak egy zsidóban.

Vannak megbízható zsidók? Persze. De nem sok. Az én tapasztalatom mást mutat. Nem véletlen, hogy a zsidók kapzsik, ravaszak, jól forgatják a szót és mindig rést keresnek, lehetőséget, hogy mások fölé kerekedjenek. Pontosan mit sugall Önöknek az, hogy „megszerzem magának nagyker áron?” Természetesen azt, hogy aki ezt mondja, zsidó. Ennek oka van, mint ahogy annak is, hogy a zsidó szó melléknévvé vált, például mikor azt mondjuk, „ne légy olyan zsidó”.

Zsidónak lenni genetikai ... és kulturális tulajdonság, ami ugyanaz. A kultúra elég sokáig való gyakorlása a gyakorolt viselkedés természetes kiválasztódásához vezet. Én úgy szoktam fogalmazni, hogy *a hanyatló kultúrának genetikai oka van*.

Ezzel eljutottunk egy Henry Makow nevű emberhez és az *Etherzone* című internetes fórumhoz, ahova Makow rendszeresen ír. Gondolják, a véletlen műve, hogy Makow írásai rendre megjelennek az *Etherzone*-on, az enyéim pedig soha? Tulajdonképpen az *Etherzone* tulajdonosa kitiltott a fórumáról, csak azért, mert pár éve válaszoltam az egyik beírónak, aki engem támadott.

Makow épp most írt egy engem támadó írást az *Etherzone*-ra, a címe: „Edgar Steele rasszizmusa – miért szeretik a zsidó bankárok az antiszemitákat.” Vajon egyszerű véletlen, hogy nem tudok válaszolni Makow vádjaira „Az értelmes alternatívá”-ban (ahogy az *Etherzone* magát nevezi)? Mellesleg, minek az alternatívája? *A szólásszabadságnak?* Vajon csak véletlen hogy Makow zsidó? Persze hogy nem.

Amerikában a szólásszabadság a zsidóknak és az ő politikailag korrekt birkáiknak van fenntartva, és csak igen ritkán terjesztik ki olyanokra, mint én. Kérdezzék csak meg Cindy Sheehan-t, akit elhallgattattak és akinek néhány követőjét nemrég letartóztatták New York-ban azért, mert felemelték a hangjukat az iraki háború ellen – egy olyan háború ellen, amit zsidók találtak ki, zsidók finanszíroztak és zsidók erőszakoltak ki más zsidók érdekében, de nem zsidók vívtak meg, hanem a mi fiaink és lányaink *őértük*. Olyan fiúk, mint Ms. Sheehan fia, aki életét adta Izraelért az arab pokolban.

Makow szereti úgy beállítani magát, mint jó zsidót, aki a jó amerikaikkal együtt szemben áll a rossz zsidókkal, – akikre a legjobb példa a bankár-elit soha meg nem nevezett tagjai. És szeret ujjal mutogatni olyan emberekre, mint én, mondván, hogy mi vagyunk a rossz amerikaiak, mert a cionisták kezére játszva megijesztjük az összes zsidót, akik aztán a cionista bankár-elit oltalmazó karjaiba menekülnek. Makow szerint, ha nem mondanának az emberek olyanokat, mint én, egész Amerika egyetlen nagy, boldog multikulturális család lenne. Ó, és persze úgy gondolja, hogy nincs genetikai alapú zsidó viselkedés – csak *véletlen egybeesés*. ▶

▶ folytatta: „Nem tudom, hogy az, aki látta ezt a felvételt, hogyan képes továbbra is tagadni a bűnösséget”. Nos, Shelby szenátor, úgy tűnik, az FBI-t – a Szövetségi Nyomozóhivatalt – nem győzte meg a videó. Hogyhogy Önt igen?

A Muckraker Report megkísérelt az USA kormányától beszerezni valamilyen igazolást, ami a Bin Laden „beismerő videó” eredetiségét tanúsítja, de eredménytelenül járt. Mégis a Bush adminisztráció és az Egyesült Államok Kongresszusa a médiával együtt egyértelműen úgy közölte a videót, mint hitelest és eredetit. Akkor az FBI vajon miért nem tekinti a „beismerő videót” közvetlen bizonyítéknak? Ha az FBI más bűncselekményeket – például drogkereskedelmet – vizsgál és megszerez egy olyan videófelvételt, amin egy drogkartell tagjai egy sikeres USA-beli drogterjesztési akcióról beszélgetnek, azt a bíróság elé terjeszti. A videó azonosított szereplőit formálisan megvádolják, és ha elfogják őket, a videó önmagában elég bizonyíték az esküdtszék számára az elítélésükhöz. Akkor a Bin Laden „beismerő videó”-nak miért nincs ugyanilyen súlya az FBI számára?

Emlékezzünk, hogy 2006 június 5-én Rex Tomb, az FBI szóvivője azt nyilatkozta, „Az FBI-nak nincs közvetlen bizonyítéka arra, hogy Bin Laden-nek köze volt szeptember 11-hez”. Ennek világszerte vezető hírnek kellene lennie. Az olvasóban felmerül a kérdés, hogy vajon miért nem lett az? Miért hitte el vakon az Egyesült Államok médiája a kormány szeptember 11-éről felállított forgatókönyveit, ahelyett, hogy indulatoktól, előítéletektől és részrehajlástól mentesen megvizsgálták volna a szeptember 11-i eseményeket? Miért tette a média feketelistára az összes olyan vendéget, aki beszélhetett volna arról, amit a kormány leplezni igyekszik, ahelyett, hogy maga a média kereste volna meg azokat, akinek olyan mondanivalója van szeptember 11-ről, ami a kormány álláspontjától eltér? És azon ritka alkalmakkor, amikor mégis adásba került egy-egy ellenvélemény, miért tette a mértékadó média nevetségessé, miért kiáltotta ki összeesküvés-elméletnek, ahelyett, hogy meghallgatta volna a bizonyítékokat, amik egyértelműen nagyon komoly kérdéseket vetnek fel a kormány szeptember 11-ről készült beszámolójával kapcsolatban? Miért elégedett a Nagy Média Konglomeráció maradéktalanul a kormány szeptember 11-es eseményeket leíró forgatókönyvével, ha olyan sok néhány egyszerű kattintással is ellenőrizhető információ mond ellent ennek?

Ki ellenőrzi a médiaüzeneteket, és hogy lehet az, hogy az Egyesült Államok médiája Osama Bin Laden-t vádolja a 2001 szeptember 11-i eseményekkel, de az Egyesült Államok kormánya nem? Hogy lehet, hogy az FBI-nak nincs „közvetlen bizonyítéka” arra, hogy Bin Laden-nek köze volt 2001 szeptember 11-hez, miközben a média immár öt éve úgy kezeli a Bin Laden-szeptember 11. összefüggést, mintha egyértelműen bizonyított volna az, hogy Bin Laden felelős az ikertornyok összeomlásáért, a Pentagon elleni támadásért, és a United Airlines 93-as járatának lezuhanásáért?

… Nincs közvetlen bizonyíték arra, hogy Bin Laden-nek köze volt szeptember 11-hez … Gondolkodjanak el ezen!

(Ford. Lesetár Péter)

► Csak véletlen, hogy minden nagy médiakibocsátó zsidó kézben van? Nem csak néhány. Nem is a legtöbb. Minden egyes darab, úgy értem: *minden egyes darab.*

Csak véletlen, hogy gyakorlatilag minden nemzetközi bankárcsalád zsidó?

Csak véletlen, hogy a majdnem félmillió amerikai fiú és lány közül, akiket Irakba küldtek, csak négy volt zsidó?

Csak véletlen, hogy azok, akik kitalálták és kierőszakolták az öböl-háborút, mind zsidók?

Csak véletlen, hogy a zsidók a közigazgatás minden szintjén tízszer-hússzor annyi tényleges hatalmi pozíciót birtokolnak, mint amennyi az összlakosságon belüli arányuk (2%)?

Csak véletlen, hogy a történelem során minden egyes olyan országból, amit a zsidók úgy az ellenőrzésük alá vontak, mint ma Amerikát, tömegesen űzték el őket?

Hisznek Önök a véletlenben?

Makow olyan zsidó, aki, úgy tűnik, áttért a keresztény hitre és úgy véli, ez az egyik fő oka annak, hogy ő „jó zsidó".

Makow lényegében azt mondja, hogy a hozzám hasonló rossz rasszisták és antiszemiták (tehát Önnek, Mr. Makow, Mr. Antiszemita) a rossz zsidók kezére játszanak, míg az őhozzá hasonló jó zsidók csak meg akarják javítani a társadalmat. Természetesen rasszizmus alatt az antiszemitizmust érti. Elvégre miért csak egy jelzőt használjon, ha kettőt is használhat? Végül is zsidó. Nem kell választania.

Makow elfelejti megemlíteni, hogy az én „rasszizmusom" csak 3 vagy 4 faji csoportra terjed ki, azokra, akik bizonyítottan hajlamosak ártani nekünk: a feketék, a meszticek, a zsidók és néhány csendes-óceáni. Az én „rasszizmusom", ami csak védelmi céllal javasolja a fajok elkülönítését, arra szolgál, hogy megelőzze, hogy a lányainkat megerőszakolják és megöljék, a közigazgatásunkat és az iparunkat kirabolják, miközben ma Amerikában mindez nagy méretekben történik. Valójában készséggel elfogadom, hogy az emberi lények több mint 90%-a ártalmatlan és nem okoz problémát számomra mellettük élni, de Makow nem akarja, hogy erről Önök is tudomást szerezzenek.

Mert a faji elkülönítésnek két oldala van: először is, lehetségesnek kellene lennie, hogy az ember bármely vagy akár mindegyik másik fajtól is elkülönüljön, ha így kívánja, anélkül, hogy ezt meg kéne indokolnia (amit korábban az amerikai alkotmány az „egyesülés joga" néven garantált). Másodszor, *kénytelenek* vagyunk elkülönülni némelyik fajtól, a saját védelmünk érdekében. Az, hogy nekem „nem okoz problémát mellettük élni" nem azt jelenti, hogy ezt részesítem előnyben, csak azt, hogy én nem félek, hogy megerőszakolják a lányomat. És nem szükséges hangsúlyozni, milyen nagy különbség van aközött, hogy valaki elkülönítés-párti, és aközött hogy faji felsőbbrendűséget hirdet. Hiszen a judaizmus és a cionizmus szól a felsőbbrendűségről.

Állítólag azzal, hogy Makow „öleljük át egymást és énekeljük együtt a Kumbaya-t" típusú együttélési modellje helyett amellett foglalok állást, hogy fajilag különüljünk el azoktól, akik veszélyesek ránk nézve, a globalisták (Önöknek és nekem ez zsidót jelent) kezére játszom. Én vagyok a megosztó. Makow úgy véli, azzal, hogy feloszt minket fehéreket rasszistákra, antiszemitákra és jó fiúkra, valamiféle „egyetemes testvériséget" alkot, ami aztán majd megküzd az „igazi ellenséggel: egy sátánista szektával, amit mögött egy bankmonopólium áll és ami behatol a nyugati társadalom és kultúra minden részébe", hogy a saját szavait idézzem. Nem pont ugyanígy pusztítjuk el az iraki falvakat azért, hogy megmentsük őket? Makow abbéli igyekezetében, hogy *egyesítsen* minket az „egyetemes testvériségben", mindent megtesz, hogy megosszon bennünket?

„Az antiszemiták olyanok, mint a kutyák, akik a zsidó nyájat a bankárok karámjába hajtják" – mondja Makow. Csak szabaduljunk meg a hozzám hasonló gonosz antiszemitáktól és az alapvetően jólelkű és jóindulatú zsidók majd helyreteszik a dolgainkat. Makow nem említi, hogy nincs-e véletlenül egy kiváló fekvésű eladó telke New Orleans-ban. *„Kumbaya, Uram, Kumbaya …"*

Ha, ahogy Makow gondolja, az antiszemiták kulcsszerepet játszanak a rossz zsidók, bankárok és globalisták terveiben, akkor vajon miért próbálják ezek a bankárok és globalisták olyan elszántan törvényen kívül helyezni az antiszemitizmus mindenféle megnyilvánulását a nyugati világban? Nálunk Amerikában a Rágalmazásellenes Liga (ADL) épp most fogadtatta el a Képviselőházzal a legújabb és legátfogóbb „gyűlöletellenes" törvényt, ami büntetendőnek nyilvánítja az antiszemitizmus kifejezését. Nincs értelme, ugye? Talán ez is csak egy újabb véletlen egybeesés.

Gondolják végig: Makow Kanadában él és a weblapja is ottani tárhelyen van. A kanadai kormány a nyugati világ kormányai közül az erősebb elnyomók közé tartozik, üldözi és bebörtönzi az embereket már azért is, ha a holocaust-hazugságok valótlanságát bebizonyítják.

Álljon fel valaki Kanadában, és mondja hangosan, hogy „nem halt meg 6 millió zsidó a holocaustban," és látni fogja, milyen gyorsan elítélik „gyűlöletbeszédért". Nem érdekes, hogy az auschwitz-i emléktáblát többször kicserélték, az ott elpusztult zsidók számát 4-ről 1,5 millióra csökkentve. Furcsamód ez a csökkenés nem érintette a 6 milliós számot. Valószínűleg ez is véletlen.

Mi több, Makow a „Cion bölcseinek jegyzőkönyve" hitelessége mellett érvel – ez antiszemita írás és a politikai korrektség zsidó erőinek talán legnagyobb ellensége.

Nem pusztult el Auschwitzban 6 millió zsidó. Hiszik vagy sem, Kanadában nem mentség, hogy ez az állítás teljesen és tagadhatatlanul igaz. Én pedig – csak mert ezt kimondtam – már be se merek lépni Kanadába. Mégis, a kanadai Makow-nak valahogy sikerül azt állítani, hogy az Új Világrend cionista összeesküvés, amiben „sátánista" és „szabadkőműves" zsidók működnek közre, nem is szólva arról, hogy reklámozza a „Cion bölcseinek jegyzőkönyvét".

Csak véletlen, hogy Ernst Zündel-t Kanadában börtönbe zárják a Makow-énál enyhébb állításokért és ráadásul azokat *Zündel felesége mondta egy amerikai website-on?* Elgondolkodtató, hogy Makow miért ússza meg, ugye? Csak véletlen, hogy zsidó? Hisznek Önök a véletlenben?

Vagy, ha Makow valamelyik kirohanását olvassák egy hozzám hasonló ellen, miközben ő úgy tesz, mintha közénk tartozna, gondolkodjanak el ezen: Milyen jobb módja van annak, hogy megosszanak minket, mint éppen az olyan cikkek, amilyeneket Makow írt?

És ne felejtsük el, hogy Makow az ő kis dezinformációját az *Etherzone*-on, egy zsidók által ellenőrzött website-on tette közzé, amelyről engem már régen kitiltottak. Hisznek a szólásszabadságban, ha egy olyan zsidó, mint Makow támad engem, de megtagadják tőlem az összes lehetőséget, hogy megvédjem magam pontosan úgy, ahogy a zsidók által ellenőrzött *The Free Republic* is működik. *Hát nem különleges?*

Hölgyeim és Uraim, ezért adtam ennek a cikknek azt a címet, hogy *„Sose bízz egy zsidóban".* Makow az a fajta zsidó, akiben a legkevésbé lehet megbízni; olyan zsidó, aki úgy tesz, mintha közénk tartozna. Egyfelől meg akar osztani minket, másfelől arra akar kényszeríteni, hogy együttéljünk a feketékkel és a „jó zsidókkal" (ne aggódjanak, majd Henry Makow megmondja, kik azok) az „egyetemes testvériségben".

Akárcsak az ügyvéd, aki azt mondja, „bízzon bennem", Makow is azt várja, hogy Önök felsorakozzanak a gyűlölködése mögé, ami gyanúsan hasonlít az ősrégi zsidó gyűlölködésre és megosztó taktikára.

Hisznek Önök a véletlenben?

Sose bízzanak egy zsidóban. Ritkán fognak tévedni.

[Ugye, nem gondolja a tisztelt olvasó, hogy a fenti amerikai „jó zsidó" csak merő véletlenből pont olyan, mint a magyar nemzeti és jobboldali tábor hangadó „jó zsidói"? A szerk.]

(Ford. Lesetár Péter)

Könyvismertetés

Tomory Zsuzsa *A New View of the Arthurian Legends* című, angol nyelvű könyve Magyarországon kiváló magyar szakértők gondozásában jelenik meg előrendelések függvényeként, keménytáblás fűzött kötésben, fekete-fehér és színes képekkel, valamint szakvéleményekkel ellátva. Címképként az angol Edward Byrne Jones *Arthur's Last Sleep in Avalon* (Artur utolsó álma Avalonban) című művét választottuk, melyen a tündéri lények támogatta haldokló hős mellett a Magyar Szent korona nyugszik. E kép alkotójának fogalma kellett legyen az Arturral kapcsolatos regék magyar vonatkozásairól.

Magyar ősmúltunk kutatásakor tekintetünket állandóan és oly erővel kelet felé irányították idegen uralmakat kiszolgáló hivatalosaink évszázadok óta, hogy e beszűkült látókörrel eszünkbe se jutott más vidékekre irányítani kutató tekintetünket mindaddig, amíg a gazdasági válságok, a világháborúk és az 1956-os magyar szabadságharc menekültjei fel nem eszméltek e világnézet tarthatatlanságára. E bővült háttér hozta előtérbe például az angolok által igen tisztelt hős, Arthur regéjének eredetkérdését, amely végső fokon magyar ős-, és rokon népeinkhez vezet.

E könyv szerint nemcsak a lótenyésztést, a főzés tudományát, a férfi és női divatot köszönhetik népeinknek a Brit-szigetek lakói, de azon emelkedett erkölcsi értékrend nálunk való megjelenését is, amely mindig népünk sajátja volt.

A könyv hőse, angol írás szerint Arthur, nyelvünkön Artur, az ősi magyar nap-hősök alakját jeleníti meg, s őstörténete a csillagvilágban játszódik le. A Nap e földi gyermekének származása pedig Magyarországra, mégpedig Borsod vidékére vezet, ahol – éppen úgy, mint a Brit Szigeteken – vallási központot létesített. Történetét a Brit-szigeteken Rheged várában élő regöseik mentették át a mába. Az ő dalaikat is vérbe fojtotta a hatalom, mint regöseinkét is, ahogyan Arany János ezt megénekelte a Walesi bárdok c. művében.

Az e könyvében található angol-kelta-magyar szójegyzék e két nép korai kapcsolatáról beszél, a felsorolt földrajzi nevekkel együtt.

A könyv kiadását csak előfizetésekből tudom fedezni, s az előfizetések számának megfelelő példányszámot rendelni.

E kiadást támogató előfizetési igényét kérjük november 15-ig jelezni, s rendelését beküldeni postacsekken 25 USA dollárban, a feladó postacímét pontosan feltüntetve a következő címre:

Susan Tomory 103 North St. Silver Lake WI. 53170 USA

Esetleges érdeklődés lehetséges délután 2 és 6 óra között a 262-889-8072 távbeszélő számon.

Egy 300 USA dolláros hozzájárulás esetén 15 könyvet küldünk a rendelőnek, s lehetőséget adunk további 10 könyv 10 dolláros áron való megvásárlására. Minden említett árban a postaköltség benne foglaltatik.

A közelgő Karácsonyra kiváló ajándék e könyv angol nyelvű családtagok, barátok számára.

Amennyiben a bejött rendelések nem érik el a kiadás alapköltségeinek fedezését, a csekket visszaküldjük.

Köszönöm érdeklődésüket.

Tomory Zsuzsa

BÖRTÖNBE A HOLOCAUST-ERETNEKEKKEL – TŰZRE A KÖNYVEIKKEL!

Lendületben a holocaust inkvizíció

EGY SPANYOL REVIZIONISTA KIADÓT ISMÉT LETARTÓZTATTAK

BARCELONA, Spanyolország

2006. április 11-én kedden a katalán fővárosban letartóztatták Pedro Varela revizionista kiadót a Libreria Europa könyvesboltjában „genocídium védelmezése és igazolása" vádjával, mivel olyan könyveket adott ki, mint pl. Joaquin Bochaca *Mito de los 6 miliones* (*A hatmillió mítosza*) című műve, és ezzel furcsa módon „veszélybe sodorta külföldi államok biztonságát". (!?)

Az akcióban 500 könyvet foglaltak le. Varela kedden délelőtt 11-től szerdán hajnali 2-ig volt őrizetben, amikor is óvadékot tett le. Varelát öt év börtönbüntetés fenyegeti. A barcelonai újságok címlapjain a jóképű Varelát láthattuk amint megbilincselve elvezeti őt egy nindzsaszerű rendőrnő.

Meglepő, hogy az egyik könyv, melynek kiadásával vádolják, egy 1971-es klasszikus mű a rassz és IQ tárgyában Hans Eysenck, a kiemelkedő tudós tollából, melynek címe *Rassz, intelligencia és nevelés*, és amely az USA-ban *The IQ argument* (*Az IQ-vita*) címen jelent meg. Eysenck német származású, és a Harmadik Birodalmat a harmincas években hagyta el; több mint 50 könyvet és 900 tudományos cikket írt, és a világ egyik legelismertebb pszichológusának tekintették.

Eysenck *Rassz, intelligencia és nevelés* című könyvét még 8-9 évvel ezelőtt is meg lehetett vásárolni a zsidó Koplovitz család tulajdonában álló El Cortes Inglés nevű legnagyobb spanyol áruház-hálózatban.

A barcelonai államügyész, aki Varela letartóztatását elrendelte, egy volt maoista, aki manapság „demokrata".

Varelának már volt tapasztalata országa, valamint Ausztria „igazságszolgáltatási rendszerével", így ő visszaeső, ami befolyásolhatja a jelenlegi eljárás eredményét. Varelát először 1996 decemberében tartóztatták le genocídium védelmezése vádjával. 20 000 könyvet, valamint más kiadványt koboztak el és semmisítettek meg akkor.

1998. november 16-án egy spanyol bíróság Varelát öt év börtönbüntetésre ítélte „rasszista gyűlöletre való uszítás miatt" valamint „genocídium tagadása vagy igazolása" miatt. Ez az ítélet a „holocaust-tagadás" miatti első spanyol ítélet volt.

Az ítélet az 1995. évi spanyol genocídium-ellenes és diszkrimináció-ellenes törvény alapján született meg.

1995-ig Spanyolország a szólásszabadság oázisa és olyan menekülő nemzeti patrióták politikai menedékhelye volt, mint a belga Léon Degrelle, Otto Remer és Otto Skorzeny második világháborús német tisztek, valamint Walter Ochensberger és Gerd Honsik osztrák revizionista kiadók. Ez fénylő kivétel volt a sötét európai kontinensen, ahol az úgynevezett „gyűlöletbeszédet" és az úgynevezett „holocaust-tagadást" számos országban illegálisnak nyilvánították.

Spanyolország addig a világ patriótái számára a béke és szabadság maradandó kikötőjének látszott. Megvoltak mind a katolikus Spanyolország mélyen gyökerező jobboldali és „politikailag inkorrekt" hagyományai, egy olyan nemzeté, amely köztudottan kiűzte zsidó lakosságát 1492-ben, valamint a „Franco-diktatúra" (1936-1977) alatt is, amely szövetségese volt a nemzetiszocialista Németországnak, és a háború után is elkötelezett katolikus és antikommunista maradt.

A megbilincselt Pedro Varela

Azonban 1995. május 11-én a spanyol Országgyűlés létrehozta a „genocídium-igazolás" és „rasszista gyűlölködés" bűncselekményeit. A Felipe Gonzalez miniszterelnök és Juan Carlos király által aláírt törvény preambuluma szerint a revizionista könyvek erőszakhoz vezetnek:

„A több európai országban terjedő rasszista és antiszemita erőszak, melyet a náci ideológia zászlaja és szimbólumai alatt követnek el, arra kényszeríti a demokratikus államokat, hogy határozottan lépjenek fel az ilyen cselekmények ellen."

Az „erőszak elleni" küzdelem miatt esett meg az, hogy fekete ruhás rendőrnindzsák őrizetbe vették Pedro Varela történész-kiadót.

(The Barnes Review Newsletter)

VÁDAT EMELTEK A „NÉMET JEANNE D'ARC" (SYLVIA STOLZ) ELLEN

Sylvia Stolz, aki korábban Ernst Zündel Védőügyvédje volt (amíg Meinertzhagen bíró ki nem zárta a tárgyalásból), a német jobboldali közvélemény „német Jeanne d'Arcnak" nevezte el. Ellene Mannheimben vádat emeltek holocaust-tagadás címén, mert Dr. Rigolf Hennig védőügyvédjeként a következő megnyilatkozásai voltak (orvos ezredes védencét azzal vádolták, hogy a jelenlegi kormányt megrágalmazta):

Sylvia Stolz és Horst Mahler

1) Felolvasott a bíróságnak egy újságcikket, amely Gilad Atzmon világhírű izraeli művészt idézte, aki azt mondta, hogy a második világháború írott története és a holocaust „az amerikaiak és a cionisták által kitalált teljes hamisítás".

2) Idézte Ahmadinezsád iráni elnök kijelentését, miszerint ő nem hisz a holocaustban. Hozzátette, hogy Germar Rudolf „gyökeresen felszámolta a holocaust-vallást".

3) Azt állította, hogy a Német Birodalom jogilag még mindig létezik, és ezért a jelenlegi Német Szövetségi Köztársaságnak nincs joghatósága Dr. Hennig ügyében. Kijelentette: „A holocaust hazugsága szertefoszlik! Még ez a bíróság sem zárkózhat el attól, hogy tekintettel legyen a jól tájékozott kétkedőkre."

4) A per kezdeti szakaszában Sylvia Stolz azon a nézeten volt, hogy a holocaust nem „nyilvánvaló", ahogy ezt a bíróság állítja. A „nyilvánvalóság" csupán hamis tanúvallomásokra, kínvallatásokra, fenyegetésekre, a revizionisták ellehetetlenítésére, a revizionista könyvek tilalmára, és a holocaustban nyilvánosan kételkedők büntetőjogi üldözésére támaszkodik. A holocaust-tagadók üldözésének azonnal véget kell vetni.

A Sylvia Stolz elleni vádemelés újabb bizonyítéka annak, hogy jelenleg Németországban súlyosan sérül a szólásszabadság. Pedig egy állítólag nyilvánvaló tényt nem kellene drákói szigorral, büntetőjogi eszközökkel megvédeni. Ha a liberalizmus – a saját elveit is megtagadva – büntetőjogi eszközökkel akarja védeni a holocaust dogmáját, ez annak a jele, hogy nem szólnak igazán meggyőző történettudományi érvek e mítosz mellett. Pedig a történész állításaira is vonatkozik Aquinói Szent Tamás bölcsessége: egy tudományos kérdés eldöntésénél egyedül az számít, hogy milyen meggyőző érvekkel támasztják azt alá.

A 77 ÉVES ROBERT FAURISSON PROFESSOR ISMÉT A VÁDLOTTAK PADJÁN

Annak a hajtóvadászatnak, amelyet az utóbbi időben nemzetközi téren indítottak a revizionista történészek ellen, a 77 éves Robert Faurisson, a Sorbonne és a lyoni egyetem nyugalmazott professzora az egyik újabb áldozata.

Faurisson lényegében azzal van vádolva, hogy tagadja a holocaust-dogmát, az európai zsidóság megsemmisítésére létesített és a második világháború alatt működő, embereket gyilkoló gázkamrák létét Auschwitzban és más koncentrációs táborokban, és az ezen revizionista álláspontját tartalmazó telefonos interjút az iráni rádió és a Sahar 1 televízió rendelkezésére bocsátotta. A vád szerint ezt az interjút a satelliten keresztül a francia TV is átvehette, és ennek alapján a francia ügyészség a professzor ellen az 1990. július 13-i Fabius-Gayssot törvény 24.§-ának megszegése címén emelt vádat.

A 2006. július 11-i tárgyaláson a párizsi törvényszéken a vádat Madame Anne de Fontette ügyészhelyettes képviselte, de vádat emelt a Faurisson ellen 3 civil szervezet is: a LICRA (Rasszizmus és antiszemitizmus elleni nemzetközi liga), az MRAP (Rasszizmus és antiszemitizmus elleni mozgalom) és LDH (Emberi Jogok ligája). Az elnöklő bíró Nicolas Bonnal volt.

A július 11-i tárgyalási napon a tárgyalóteremben több, mint 100 revizionista jelent meg Franciaországból, Nagy-Britanniából, Svédországból, Svájcból, Olaszországból, Iránból és még más országokból is a professzor támogatására. A nagyon élénk, korát meghazudtolóan energikus professzor az egész tárgyaláson rendkívül eltökéltnek, határozottnak tűnt.

A bíró a nyitó kérdést szarkasztikus stílusban tette fel, de Faurosson figyelmeztette, hogy nem engedi magát ilyen stílusú beszédre kényszeríteni. Ezt követően a hangnem megváltozott.

Franciaországban tiltja a jog, hogy a védelem felhasználja érvként azokat a tudományos érveket, amelyeket Faurisson mindig megfelelő hivatkozásokkal szokott alátámasztani. Itt elég emlékeztetni arra a kijelentésre, hogy ő nem „az Igazságot" akarja keresni, hanem egyedüli célja a tudományos pontosság. Ennek érdekében Auschwitzban, Treblinkában és számos más helyen először egy „detektív-vizsgálatot", majd ezt követően laboratóriumi kémikusok bevonásával „a törvényszéki vizsgálatot" folytatott. Egy vizsgálóbíróhoz hasonlóan arra törekedett, hogy feltárjon minden elemet, ami „a vádlott" ellen, vagy éppen mellett szólhat. A dokumentumok vizsgálata során a legklasszikusabb történészi módszert követte. Szerinte egy revizionista történész álláspontja nem tagadás, hanem az ilyen történész olyan kutató, aki kutatása végén arra az eredményre juthat, hogy azt állítja: ▶

► ilyen vagy olyan „igazság" tudományos szempontból megkérdőjelezhető. A kutató munkáját nem korlátozhatják büntetőjogi eszközökkel, mint ahogy a tisztességes bíró kezét sem volna szabad megkötni a Fabius-Gayssot törvény 24.§-ával. A gázkamrák problémája tehát nem a bíróságokra, hanem a tudományos szakértőkre és a történészekre tartozik.

Ami a francia ügyészség által emelt vádat illeti, Faurisson készséggel elismerte, hogy a vádhatóság által bemutatott kazettán rögzített szavak megfelelnek az ő gondolatainak, de hozzátette: Mivel rengeteg interjút adott különböző alkalmakkor, különösen azóta, hogy 2000 novemberében az iráni kormány meghívásának eleget tett, nem tudja megállapítani a kérdéses interjú helyét és időpontját. Csodálkozását fejezte ki, hogy az ügyészség képes minden vizsgálat nélkül megállapítani, hogy az ő rádióelőadása 2005. február 3-án hangzott el (ez a dátum valójában a francia TV általi átvétel időpontja). A hatóságok olyan kontár módon jártak el, hogy nincsenek abban a helyzetben, hogy megállapítsák, honnan származik a kazetta, amelyen lehetséges, hogy hamisítást is eszközöltek, hiszen a beszéd kezdete és vége hiányzik, ezért nem lehet tudni, hogy a professzor megjegyzései milyen szövegkörnyezetben hangzottak el. De azt sem lehet megállapítani, hogy a professzor szavai Franciaországban hangzottak-e el, vagy más országban. A beszéd hiányzó részeire való tekintettel nincs kizárva annak lehetősége, hogy Faurisson – szokásához híven – ez alkalommal is figyelmeztette az interjú készítőit, hogy kijelentéseit ne terjesszék Franciaországban. Röviden: nem bizonyítható a bűnös szándéka.

Eric Delcroix, Faurisson ügyvédje még azt is hangsúlyozta, hogy mivel a kazetta hanganyaga mutatja, hogy a professzor bizonyos neveket lebetűzött, ebből világosan következik, hogy azt hitte: beszédét lefordítják perzsa nyelvre az iráni hallgatók számára.

A tárgyalás során Faurisson felsorolta azokat a jelentős engedményeket, amelyeket az utóbbi 50 év alatt a holocaust-történet hivatalos változatának hívei tettek a revizionisták javára. Ezek között kiemelkedik az a tény, hogy Raul Hilberg, a holocaust első számú zsidó kutatója a „Destruction of the European Jews" (Az európai zsidók elpusztítása) című művének második kiadásában arra kényszerült, hogy beismerje: nincs olyan dokumentum, ami azt bizonyítja, hogy létezett volna egy hivatalos német politika az európai zsidók megsemmisítésére.

Faurisson szavainak hatására Charriere Bournazel, a LICRA képviselője haragra lobbant, és kérte Bonnal bírót, hogy hallgattassa el a professzort, de a bíró hagyta Faurissont tovább beszélni. Erre Bournazel ünnepélyes pózba vágta magát, és önmagát „szent szemétgyűjtőnek" nevezte, Faurissont pedig „antiszemitának" bélyegezte, de nem volt képes konkréten megmondani, hogy a vádlott miért lenne „antiszemita". Később Delcroix ügyvéd megjegyezte, hogy napjainkban az antiszemitizmus vádját éppen úgy vágják az emberek fejéhez, mint egykor a „keresztényellenesség" vádját az inkvizíciós eljárások során. Anne de Fontette ügyészhelyettes egy zsidó imát olvasott fel, amelyben Jahve segítségét kérte a „hazug ajkak" ellen. Ezt megtehette egy francia bíróságon, noha Franciaországban az egyház és állam el van választva egymástól, és a bírósági termekből a feszület el van távolítva – ugyanakkor helye lehet ott egy zsidó vallási imának! Nicolas Bonnal bíró nyilván azért hagyta, hogy Anne de Fontette ezt a zsidó vallási megnyilvánulást megtehesse, mert a CRIF és a Simon Wiesenthal-központnak az európai bírók számára szervezett „tréningjének" résztvevőjeként erőteljes zsidó befolyás alá került. Azt mondhatjuk, hogy Faurisson professzor valójában egy rabbinikus bíróság előtt állt!

Delcroix ügyvéd ezt követően beszédében a 24.§-nak a sajtószabadságot korlátozó jellegét hangsúlyozta és utalt a Nürnbergi Pernek a legyőzöttekkel szemben elkövetett jogsértéseire. Rámutatott, hogy ugyanezek szolgáltatnak – jogsértő módon – alapot a 24.§-ra.

Robert Faurisson professzor ügyében a francia bíróság október folyamán hoz majd ítéletet.

(t j)

Robert Faurisson

A ZSIDÓK ÁLLÍTÓLAGOS „HOLOCAUSTJA" EGYRE VESZÉLYESEBBNEK BIZONYUL

A jelenlegi események Közel-Keleten megerősítik: a zsidók állítólagos „holocaustja" történelmi hazugság, ami egyre veszélyesebbnek bizonyul.

Idézzük emlékezetünkbe, hogy ez az állítólagos „holocaust", amely Izrael Állam kardja és pajzsa, legalább három abnormis vonással rendelkezik.

1) Egyes „csodálatos módon" túlélők hozták azt létre, milliónyian. Csaknem 60 évvel az 1939-1945 közötti háború befejezése után Jacob Ukeles, a zsidó közösségek demográfus specialistája azt az egész nép kiirtására irányuló vállalkozást túlélők számát 687 900-ra becsülte (Ha'arec, 2004. április 18). Ebből a számadatból levezethető, hogy 1945-ben azon európai zsidók száma, akik túlélték a háborút ebben a régióban, valószínűleg 3 500 000 volt. Ez olyan statisztikai adat, amely alátámasztja azt, amit más forrásból már tudtunk: a németeknek sohasem volt olyan politikai irányvonala, hogy a zsidókat fizikailag megsemmisítik, és sohasem rendelkeztek olyan tömegpusztító eszközökkel, amiket „gázkamráknak" vagy „gázteherautóknak" neveztek. A háború után sok zsidó Európában maradt, és számos más zsidó szétszóródott a világban, és letelepedett közel 60 országban. Ezért volt az, hogy azoknak a munkacsoportoknak, amelyeknek Steven Spielberg az 1990-es évek végén azt a feladatot adta, hogy gyűjtsék össze a túlélők tanúságtételeit, közel 60 országba kellett elmenniük, hogy videón rögzítsék az említett vallomásokat (*Survivors of the Shoah Visual Foundation,* P. O. Box 3168, Los Angeles, California 90078, USA; lásd még a Libération című francia napilap 1999. november 3-i számában az ide vonatkozó cikket, 36. o.). Végezetül, jelenleg Izrael zsidó népessége… közel hat millió(!).

2) Az egy elrettentő fegyvert képez, amely elnyomásra, megsemmisítésre és gyilkolásra használható; lásd a fenti fejtegetést, amelyet nemrég küldött nekem Ahmed Rami, jellemezvén egy könyvet, amely, mint a héber nyelvű írások, jobbról balra olvasható, és a jövőben kerül bemutatásra.

3) Az tette lehetővé a cionistáknak, hogy 1947-1948-ban sikeresen létrehoztak egy gyarmatot, ugyanabban az időben, amikor a világon mindenütt máshol a gyarmatok felbomlottak. Ez a Palesztina földjén létesült gyarmat egy „Zsidó Állam" lett, amely egy „zsidó hadsereggel" lett felszerelve. Ez rasszista, fennhéjázó és magabiztos állam. Mégis évezredes hagyományának megfelelően ismét engedi a zsidó népet (amely mindig áldozata a prófétai sóvárgásnak, mindig hajlamos a nyöszörgésre, panaszkodásra, zsarolással való fenyegetőzésre, háborúk és keresztes hadjáratok hirdetésére) önmagát ellenszenvessé tenni mindenhol, ahol átvonul.

A „holocaust" mítoszára alapított Izrael-Állam pusztulásra van ítélve.

Egy 2001. október 8-i keltezésű tanulmányomban, amelynek címe: „Egy elképzelt holocaust valódi holocausthoz vezethet", ezt írtam: „Izrael Államа a jövőben elpusztul. Még annyi ideig sem fog fennállni, mint a rövid életű keresztény jeruzsálemi királyság [amely ténylegesen 89 évig létezett], majd „a zsidók előtt álló zord időkről" szólván már akkor leírtam azt, ami jelenleg láthatóan végbemegy ezzel a gyarmati állammal. A cionisták el fogják hagyni Palesztinát. Visszatérnek a mi országainkba. Különösen Németországot fogják megszállni, ahol a hatóságok már jólétet kínálnak fel a bárhonnan érkező zsidó bevándorlóknak. Ezek a vándorló zsidók a maguk „második holocaustját" fogják siratni. Ismét bűnbánatot, mindenfajta privilégiumokat és „a jóvátehetetlenért jóvátételeket" fognak követelni [az oxymoron, vagyis az ellentétes értelmű szavak összekapcsolása talmudi sajátosság!]. Így e másik korszak alapítóinak el kell hagyniuk Jeruzsálemet; de vajon ezt oly módon fogják-e megtenni, ahogy az európaiak tették Algériában 1962-ben, vagy ahogy az amerikaiak Vietnámban 1975-ben? Mit akarnak tenni az izraeliek a nukleáris arzenáljukkal? Milyen árat kell majd fizetni az emberiség többi részének? Ezt senki sem tudja megmondani.

Másrészt jogosan állíthatjuk, hogy a jelenlegi események igazolják a revizionisták múltban tett figyelmeztetéseit. Ők azt mondták, hogy a mágikus gázkamrák hazugsága BÁRMIT lehetővé fog tenni, és a világnak BÁRMIRE fel kell készülnie, ami a zsidó mértéktelenség módján megtörténhet. Jó gondolat lett volna hallgatni a revizionistákra, ahelyett, hogy börtönbe vetik vagy megpróbálják elhallgattatni őket.

ZSIDÓ NEURÓZIS ÉS MÉRTÉKTELENSÉG A CIONISTA MÍTOSZBAN ÉS A „HOLOCAUST"-MÍTOSZBAN

A zsidók – akár Izrael államához, akár a diaszpórához tartoztak – szívtelenül és embertelenül viselkedtek, oly kevés kivétellel, mint Noam Chomsky, Izrael Sahak vagy Edgar Morin. Állítólagos holocaustjuk lehetővé tette számukra, hogy azzal rágalmazzanak meg – úgy tűnik – szinte minden nem-zsidót, közöttük az angolszász szövetségeseket, a semleges népeket, a pápát és a Vöröskereszt nemzetközi bizottságát, hogy engedték a németeknek kiirtani az európai zsidókat. Ezáltal olyan gigantikus bűnök elkövetésével vagy elkövetésének megengedésével vádolnak egész népeket, amelyeket azok a valóságban sohasem követtek el. Ebből a hatalmas arányú rágalomból – Shylock kapzsiságával és kegyetlenségével – hatalmas hasznot húztak pénzügyi és politikai téren éppen úgy, mint a jog és a média világában. Ráadásul nem kívántak semmiféle tiszteletet tanúsítani a legyőzöttek vagy az elszegényedett emberek iránt. Mértéktelenségük (messiási gőgjük) okozta, hogy elvesztették a fejüket.

Ajánlatos lenne, ha ezek a zsidók figyelembe vennék azt, amit 1894-ben Bernard Lazare az Antiszemitizmus: története és okai című könyvének első lapján írt, és ami így foglalható össze: ha minden korban, minden országban, minden nép között, mindenfajta rendszerben, bármik is voltak az uralkodó erkölcsi mércék és szokások, Izrael népe „ellenségeskedést", sőt „undort" váltott ki, akkor „az antiszemitizmus egyetemes okai mindig Izraelben voltak és nem azokban, akik küzdöttek ellene".

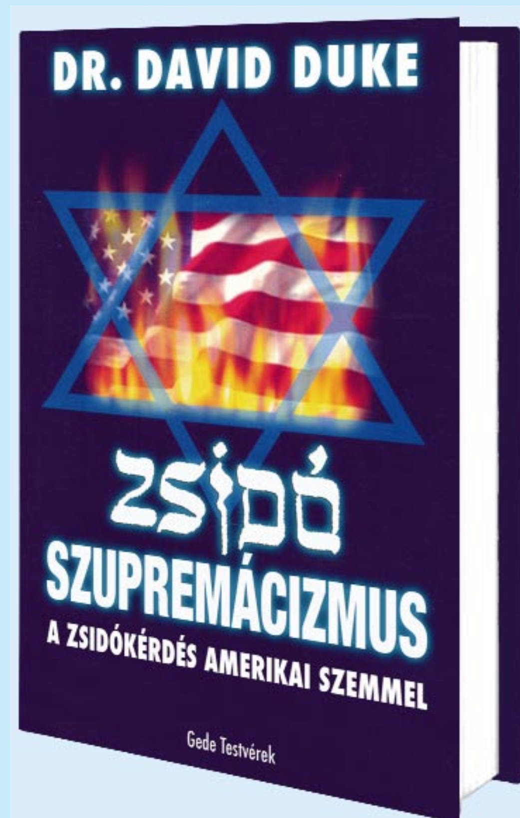
Egészen mostanáig a revizionistákat úgy kezelték, mint a palesztinokat, a libanoniakat, vagy – a zsidók szóhasználatával élve – mint „az állatok ivadékát", és hosszú időn át a világ nagyobbik része nem értette a revizionizmust, de most, napjainkban, az emberek kezdik megérteni az üzenetét. Milliók, egész népek, akik a televíziós sorozatok láttán tanúi annak, ami a Közel-Keleten végbemegy, tudatára ébrednek a zsidó neurózisnak és mértéktelenségnek. Ugyanakkor elképedve fedezik fel, vagy a legjobb úton vannak arra, hogy felfedezzék: a zsidók által a maguk „holocaust-történetének" nevezett, szertelen túlzásokkal és gyűlölettel teli, hazugsággal terhelt beszámolók gyökerét ugyanaz a neurózis, ugyanaz a mértéktelenség alkotja.

A ZSIDÓ HÓBORTOK, SZERTELEN TÚLZÁSOK ÉS ŐRÜLTSÉGEK, AMIK A TÖRTÉNELEM SZEMETES KOSARÁBA VALÓK

A „hazugság és a hazugság elhívésének mániája éppen olyan erős késztetést jelent, mint a viszketés" (Céline). Az ember, mint köztudott, bizonyos teljesen valószerűtlen fantáziaképek rabszolgája. Odáig megy, hogy képes gyilkolni, vagy öngyilkosnak lenni olyan eszmékért, amiket olykor felad, felfedezve, hogy teljesen tévesek voltak. A fegyverekkel, háborúkkal és keresztes hadjáratokkal kapcsolatos üzleti élet, amelynek a tömegpropaganda a központi alkotóeleme, kedvét leli ezekben a téves eszmékben. A XIX. és XX. században a talmudisták az emberek milliárdjait ragadták magukkal és hálózták be. A freudizmus, cionizmus, a Lenin- és Trockij-típusú kommunizmus, az Elie Wiesel-stílű holocaust-vallás, vagy a Soah-biznisz à la Claude Lanzmann – mindezen kiagyalt gondolatok lényegileg zsidó téves eszmék, messiási utópiák és szélhámosságok keverékén alapultak. Ismert diadala után a freudizmus és a leninizmus jelenleg nagyrészt hiteltelenné vált. A cionizmus – amint napjainkban látható – a maga részéről önpusztításhoz és esetleg világméretű katasztrófához vezet; az izraeliek gyilkolták meg azt. Ami a holocaust-vallást és a Soah-bizniszt illeti, azok látszólag virágoznak, de amint Arthur Robert Butz amerikai revizionista megjegyezte: az óriás lábai agyagból vannak, és ez a tény nemsokára közismertté lesz.

Ezek a hóbortok, szertelen túlzások és őrültségek, amelyek a zsidó neurózis és mértéktelenség jegyét viselik magukon, úgy tűnik, egy napon bizonyosan a történelem szemetes kosarában érnek majd véget. De a „holocaustra" vonatkozólag ez a nap még mindig messze van; a XX. század Nagy Hazugsága olyan erősen átjárta az emberek gondolkodását, mint egy halálos kábítószer, amellyel nagyon keservesen szakít az, aki hozzászokott. Szerencsére itt vannak a revizionisták; ők a megfelelő judeo-terapeuták (a kifejezés a francia revizionista Pierre Guillaume leleménye), nincs hozzájuk hasonló, amikor a holocaust-hazugság mérgétől való függés kezelésére kerül sor. Ha valaki a szenvedéstől gyötörve vissza akarja nyerni az eszét és az egészségét, nem talál még egy olyan egyszerű kúrát, mint amilyen a revizionizmus gyógykezelése.

(*Ford: Tudós-Takács János*)

JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN!

DR. DAVID DUKE

ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS

A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A közeljövőben végre magyarul is olvasható lesz a világ legolvasottabb anticionista könyve. A rendkívül nagy horderejű mű részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is, és dominálják a fehér ember és kultúrájának jelenét és jövőjét.

A könyv által tárgyalt néhány főbb kérdés: a minden nép ellen gyűlöletet tanító zsidó vallás, a holocaust propaganda, a palesztin népirtás, a szeptember 11.-i terrortámadás, az iraki háború, a zsidó lobby, a cionista szupremácisták által megszállt amerikai kormány, és számos más kérdés, amelyekről a zsidók által uralt média sötétségben tartja a közvéleményt.

Mindezt úgy tárja elénk a szerző, ahogy azt egy rendkívül bátor politikus Amerikából látja. A mű korunk tabu témáinak valóságos tárháza. A könyv meggyőző és bizonyító ereje a zsidó forrásokra támaszkodó dokumentatív anyagában rejlik. A könyv oly meggyőző, dokumentációi pedig oly vitathatatlanok, hogy az olvasó soha többé nem fogja úgy látni hazánk és a világ politikai életét, mint eddig. A mű igazi világsiker. Oroszországban például már több mint 600 000 példány talált olvasójára. Kanadában pedig a zsidó szupremácisták olyan meggyőzőnek találták, hogy már be is tiltották, és a fellelhető példányait elégették.

A szerző az Amerikai Egyesült Államok képviselőházának egykori tagja, aki minden nép egyenlő jogaiért és az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.

Dr. David Duke a magyar kiadás alkalmából Magyarországra látogat a kiadó meghívására a könyvbemutató díszvendégeként, és egyben előadó körutat tart a főbb vidéki városokban is. A könyvbemutató és az előadások színhelyéről és pontos idejéről a Gede Testvérek Bt. ad tájékoztatást a 1-349-4552 telefonszámon. A nagy érdeklődésre számot tartó könyvbemutatóra és előadásokra való tekintettel kérjük, a részt venni szándékozók előzetes bejelentkezését, hogy helyüket biztosítsák. A bemutatóra és az előadásokra a belépő ingyenes. A szerző az előadásokon dedikálja művét. Ára 3900 Ft. Előjegyezhető 10% kedvezménnyel.

Szeretettel várunk minden olvasót a rendkívül érdekfeszítő könyvbemutatóra és a soha vissza nem térő előadásokra.
Gede Testvérek Bt.
Tel.: 1-349-4552

MEGHÍVÓ

HAGYOMÁNYHŰ KATOLIKUS SZENTMISÉRE!

Tudatjuk minden katolikus testvérünkkel, hogy a Szent X. Piusz Papi Testvériség minden hónap harmadik vasárnapján trienti rítusú szentmisét mutat be.

A Papi Testvériséget Marcel Lefebvre (†1991) érsek, az Egyházba trójai falóként behatolt liberálisok, szabadkőművesek és modernisták engesztelhetetlen ellenfele, és egyben a katolikus erkölcsi-liturgiai hagyományok rendíthetetlen védelmezője alapította. Papjaik világszerte működnek.

A szentmise időpontja:
Minden hónap harmadik vasárnapja de. 10 óra
Helyszíne:
Magyarország Királynője Kápolna,
1146 Budapest, Thököly út 116. I/3.
A szentmisét bemutatja:
Dr. Michael Weigl atya (Ausztria)

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

Kérjük Olvasóinkat, hogy a lappal kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat vagy kritikáikat a Szerkesztőség új e-mail címére küldjék: **szittyakurt@yahoo.com**
A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a lapba bekerülő írásokat a mondanivaló megváltoztatása nélkül, helyhiány miatt lerövidítse.

TESTVÉR! FIZESS ELŐ A SZITTYAKÜRTRE!

SZITTYAKÜRT
PÉLDÁTLAN ELŐFIZETÉSI AKCIÓ!!!
JÁRASD INGYEN A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

Előfizetés díja egy évre légipostán,
bárhová Magyarországon kívül: **30 US. dollár**
Magyarország egész területére: **2000 Ft.**
Az elrabolt országrészeinkre: **3000 Ft.**

Minden tisztelt előfizetőnk 10% kedvezményben részesül minden Gede Testvérek Bt. kiadványra, minden egyes rendelés alkalmával. Könyvrendelés esetén kérjük jelezze, hogy előfizető.

Minden új előfizető egy értékes, az előfizetés díját meghaladó ajándék könyvet választhat 10 könyv közül ingyen, pusztán csak a postadíjat kell fizetnie. Légipostai új előfizetők 3 könyvet jogosultak választani.

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy mindazoknak, akik 3 előfizetőt szereznek a lapra, a 4. újságot köszönetként teljesen ingyen küldjük egy évig Magyarország egész területére, és 1 ajándék könyvet választhatnak.
Magyarországon kívülre a 4. újságért pedig csak a postaköltséget (15 US. dollár) kell megfizetniük, és 3 ajándék könyvet választhatnak.

Köszönjük megértő támogatásukat.
Nemzettestvéri szeretettel:
Szittyakürt szerkesztősége

Előfizetési szelvény

Kedves Olvasónk!
*Szíves figyelmébe kívánjuk ajánlani a **Szittyakürt** című lapunkat, szíveskedjék előfizetni – csupán 30 USA. dollár, Magyarországon 2000 Ft. – s ezzel támogatni a nemzeti emigráció egyik legmagyarabb lapját a Szittyakürtöt. Magyar testvéri szeretettel a Szittyakürt kiadóhivatala.*

Magyarországon kívüli előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök ....$.-t a lap egyévi előfizetésére.

Név: ....

Házszám, utca, (P.O. Box): ....Város, állam: ....

Zip code:.......................

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyvek postaköltségéről.

Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245. Puritas Station,
Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

Magyarországi előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök .... Ft.-t a lap egyévi előfizetésére.

Név: .... Telefonszám: ....

Irányítószám: .... Város ....

Utca: .... Házszám: ....

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyv postaköltségéről.

Az előfizetési díj átutalásának legjobb és a legolcsóbb módjáról külföldről Magyarországra esetén: érdeklődjön a Gede Testvérek Bt. telefonszámán.

Gede Testvérek Bt.
Telefon: (1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

SZITTYAKÜRT
Megjelenik minden 2. hó 15-én
Tiszteletbeli Főszerkesztő – Honourary Editor:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő – Editor:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
Tudós-Takács János
Olvasószerkesztő:
Ifj. Tompó László
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó-Publisher:
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
Interneten: http//web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net
Magyarországon terjeszti:
Gede Testvérek Bt.
Telefon: (06-1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés:
Egy évre $ 30.00
Egyes szám ára $ 3.50 US
Magyarországon egy évre 2000 Ft.
A magyarországi előfizetést kérjük a Gede Testvérek Bt. címére küldeni.
Légipostai előfizetés esetén a csekket kérjük a „Szittyakürt" névre kiállítani és a Kiadó címére küldeni.
A névvel ellátott cikkek nem feltétlenül azonosak a kiadó, illetve a Szerkesztőség véleményével, azokért mindenkor a cikk írója felelős.
ISSN 1215-5489